

13^e JAARGANG N° 10 - 19 MEI 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURGWAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

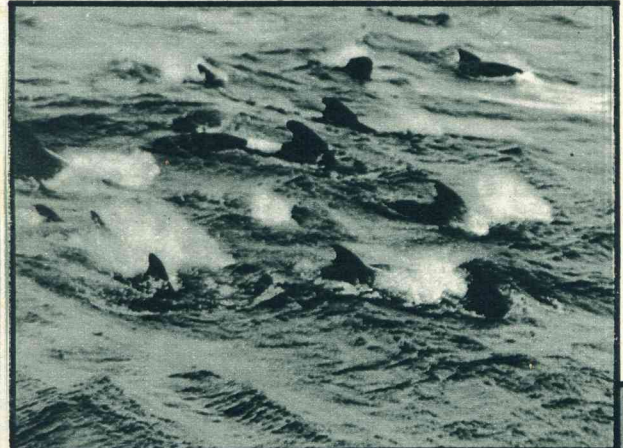
ZONNIGE DAGEN

De „Discovery II”, na een hevigen sneeuwstorm te hebben doorstaan.

nomen. Na een kort bezoek aan eenige Australische havens werd koers gezet naar de Falkland-eilanden, die juist buiten den Zuidpoolcirkel liggen en waar nog het milde klimaat van Zuid-Amerika heerscht. Vandaar begaf de Discovery zich naar de nederzettingen der walvischvaarders op Zuid-Georgia en op de Zuid-Orkneys-eilanden (welke voor de eerste maal nauwkeurig in kaart werden gebracht), teneinde hen behulpzaam te zijn bij het invoeren van nieuwe methoden om de walvissen van een merkteeken te voorzien, om zoo hun wijze van „trekken” te leeren kennen. De wintermaanden van 1932, het was de eerste maal, dat een Zuidpool-expeditie overwinterde, werden doorgebracht met wetenschappelijke onderzoekingen. De Discovery maakte een aantal kruistochten naar het vasteland van de Zuidpool, dat met Zuid-Amerika blijkt verbonden te zijn. Bovendien werden de zeeën gepeild en onderzocht op hun dieren- en plantenleven. Meermalen dreigde de expeditie door het pakijns ingesloten te worden, maar tenslotte kon men de terugreis aanvaarden zonder dat er slachtoffers waren gevallen. Tragisch was het echter, dat de gezagvoerder van het ontdekkingschip, kapitein Carey, in het gezicht van de Engelsche kust over boord sloeg en verdronk. — Een somber einde van de succesvolle reis der dappere ontdekkers.

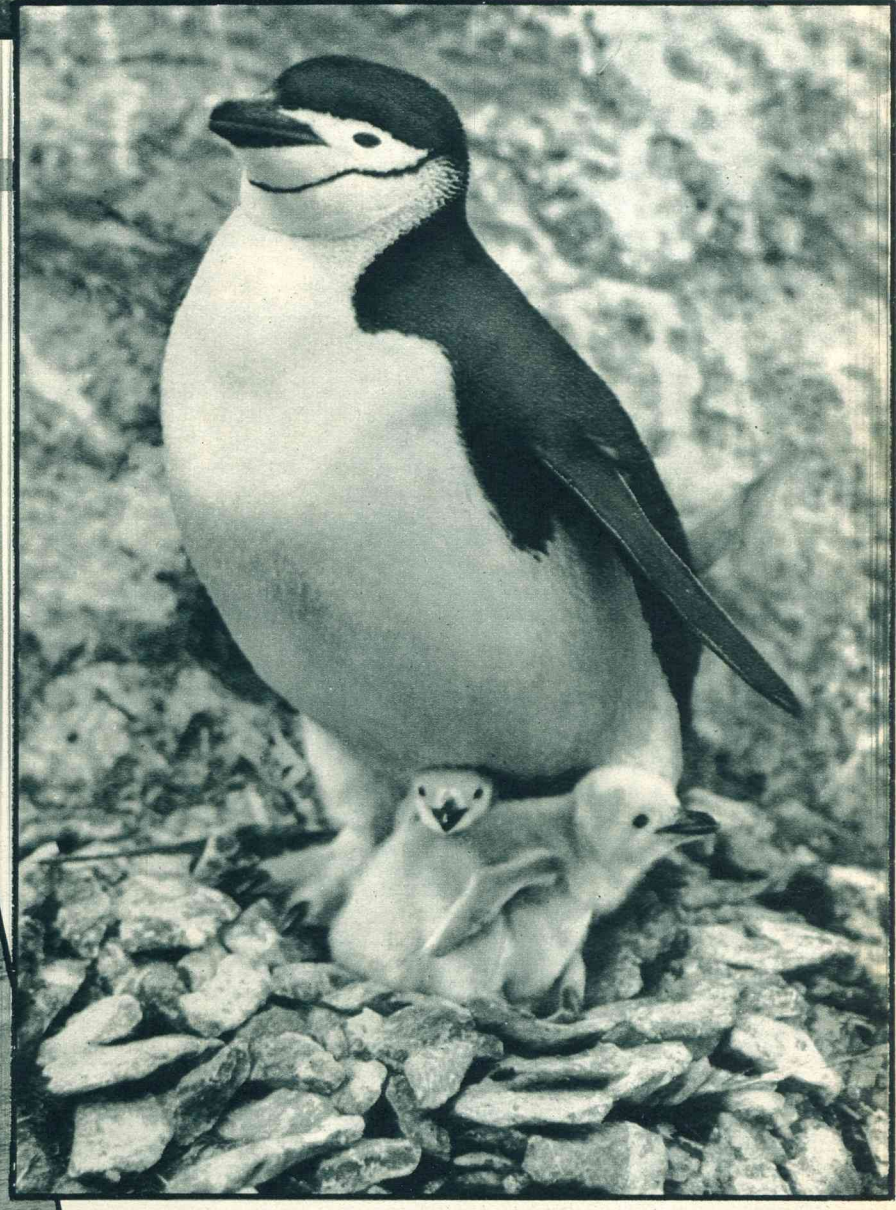

Terug van de Zuidpool

Dezer dagen keerde, na een reis van negentien maanden naar de Zuidpool, het Engelsche ontdekkingschip „Discovery II” in het vaderland terug. De tocht van de Discovery II behoort tot de geslaagden welke ooit naar het barre Zuidpoolgebied werden onder-

Ontmoeting met een school dolfijnen op 44 graden Zuiderbreedte.

Moederliefde in de Zuidpoolstreken. Een pinguïn-wijfje bewaakt haar jongen.

De walvischvaarder „Morsa” brengt den buit in Grytviken Harbour, de haven van Zuid-Georgia, binnen.

Ter gelegenheid van de herdenking van het ontzet van Weenen en de verdrijving der Turken werd in de Oostenrijksche hoofdstad o.a. een godsdienstplechtigheid gehouden, die door Rijkskanselier Dolfuss en Prins Starhemberg den leider der Heimwehren (beide in uniform) werd bijgewoond.

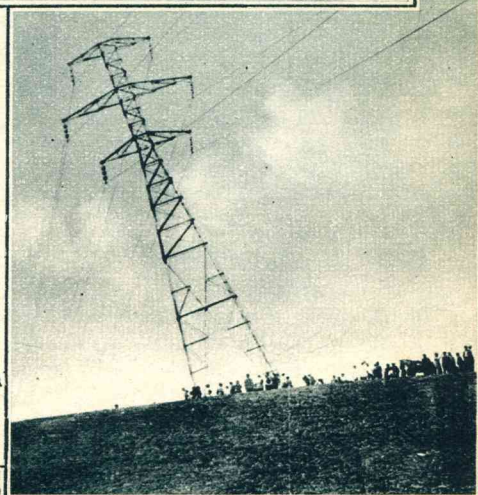

Ieder jaar wordt in Tokio een optocht gehouden ter nagedachtenis van 47 Japansche edelen, die door trouw aan hun vaderland uitblonken

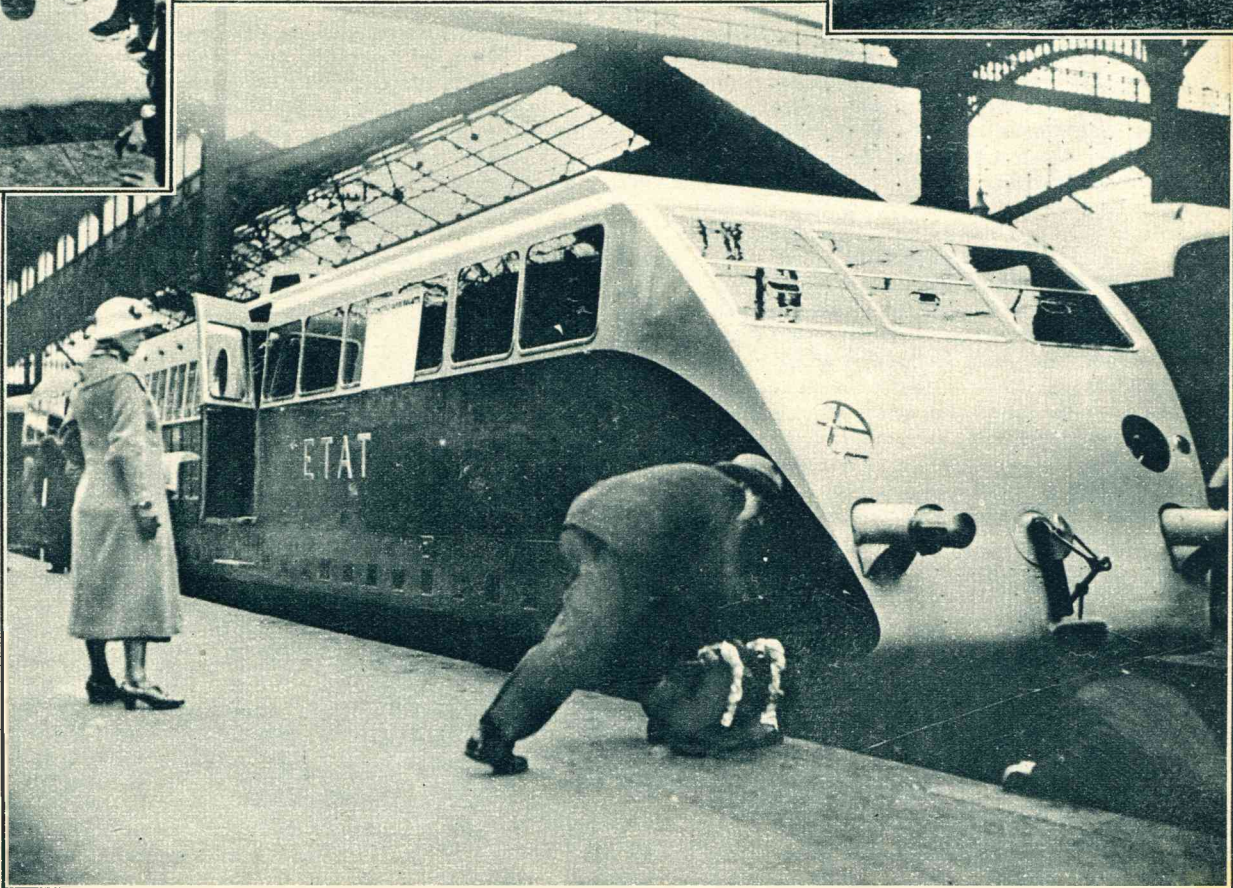

VAN HEINDE EN VER

Bij de jongste onlusten in Spanje werd een aanslag gepleegd op het radiostation te Madrid. Een der masten wankelde.

Peggy Mac Math, het tienjarige dochtertje van den Amerikaanschen millioenaar van dien naam, werd uit Harwich (Ver. Staten) ontvoerd en voor een losgeld van 200.000 dollars weer vrijgegeven.

Door de Fransche 'Spoorwegen is de Bugatti-wagon in gebruik genomen. Vier Bugatti-motoren ieder van 200 P.K. maken, dat deze trein op wielen een vaart van 175 K.M. per uur kan bereiken. De wagon biedt plaats aan 52 passagiers.

GOULD!

STRIJD OM DE SCHATTEN VAN DE LUTINE

De heer F. Beckers, die het nieuwe bergingsmateriaal heeft ontworpen om het goud van de Lutine op te halen.

ten alle na minder of meer resultaat worden opgegeven, totdat in 1929 de concessie voor het bergingswerk werd verleend aan de firma's Dros te Texel en Doeksen te Terschelling. Ook deze ondernemers ondervonden groote moeilijkheden van de zware verzanding boven het wrak, zoodat zij naar een werk-

methode zochten, waarbij men onafhankelijk zou zijn van dit voornaamste en grootste bezwaar, het zand. Men gelooft, dat men deze methode nu gevonden heeft. Contracten zijn gesloten met den heer F. Beckers te Gennep, die een installatie heeft vervaardigd, welke met succes den grooten vijand, het zand, zal kunnen bestrijden. Vroeger haalde men n.l. met sterke zandzuigers het zand boven het wrak weg. Men werkte en werkte, uren en dagen achtereen, en als men onmetelijke massa's zand had weggezogen en weggespoten, was men nog niet veel verder, want natuurlijk werd het gemaakte gat op den zeebodem weer vanzelf aangevuld door het drijfzand. Men ziet hetzelfde, als men op het strand een kuil maakt; tergend en sarrend glijdt het zand telkens weer langs de randen terug, hoe ijverig men ook graaft en schept; het fijne, korrelige, glijdende zand is eenvoudig niet tegen te houden. Erger wordt het nog, als men het probeert dicht bij de zee, waar af en toe een uitlooptje van de branding in het kuiltje spoelt. Het natte zand is heelmaal niet meer te houden; men krijgt den kuil nooit zoover, als men het zand heeft weggeschept.

Men kan zich voorstellen, hoe het gaat op den bodem der zee, waar het water voortdurend op het zand staat. Nog erger werd het als er storm opstak en de zandzuigers het werk moesten staken. Wanneer men bij gunstig weer terugkwam, was het gat op den zeebodem weer volkomen gevuld met zand; men kon weer van voren af aan met het werk beginnen.

Dat alles meent men nu te kunnen voorkomen door de installatie van den heer Beckers. Men

De Lutine, het Engelsche oorlogsschip, dat in 1793 in de haven van Toulon op de Franschen was buitgemaakt door de Engelschen. In 1799 zonk het, met een groote lading goud aan boord, bij Terschelling.

In Londen, in het gebouw van Lloyds, wordt nu en dan een bel geluid, een sombere doods-klok, die een tijding van rouw en rampen geeft; want de bel wordt geluid, als bekend wordt, dat weer een schip is vergaan. De bel, welke deze doodenboodschap over Londen luidt, is zelf afkomstig van een schipbreuk van een der vele schepen, die op de gevaarlijke Nederlandsche kust wrak gebeukt zijn, van de *Lutine*, die in den nacht van 9 op 10 October 1799 ten Westen van Terschelling verging, op de Westergonden. Alle opvarenden verdronken; één man bereikte Vlieland op een stuk wrakhout, doch hij overleefde de gevolgen van den vreeselijken nacht niet; hij stierf korten tijd later.

De *Lutine* was een goudschip. Men weet, dat in dien tijd Engelsche en Russische troepen in ons land waren, die de Franschen uit ons gebied wilden verjagen. O.a. was een Engelsche troepenmacht op Texel; deze troepen moesten soldij ontvangen, en het geld hiervoor werd vanuit Engeland verstuurd met het oorlogsschip de *Lutine*. In de schatkamer lag meer dan een miljoen gulden. In dien tijd had echter ook de Bank van Engeland besloten, hulp te verschaffen aan Hamburg, waar een noodlottige malaise in den handel heerste; anderhalf miljoen pond werd met de *Lutine* naar Duitschland gestuurd. Al deze schatten gingen met het schip ten onder op onze zanderige kust. Sinds 1799 dekken water en zand de schatkamer — dichtbij en toch vrijwel onbereikbaar sinds tientallen jaren.

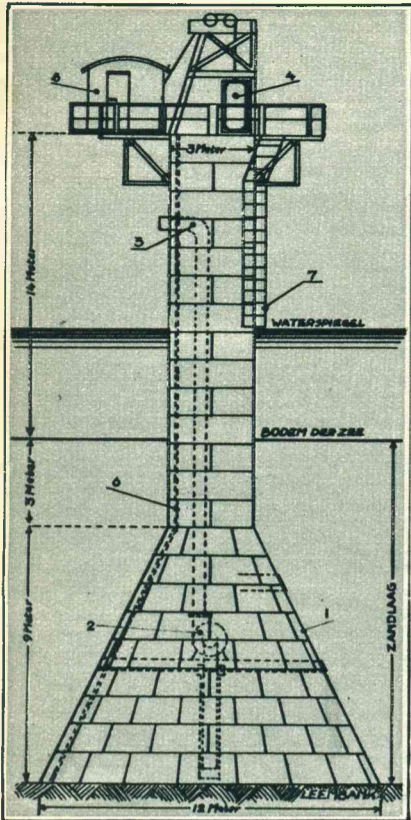
Natuurlijk zijn er meer dan eens pogingen gedaan om het goud in bezit te krijgen. Ruim een jaar na de schipbreuk werd er mede begonnen door het Rijk, dat volgens oorlogsrecht eigenaar van het kostbare wrak was geworden. Voor ongeveer

F 660.000 werd toen geborgen; meer kon men met de hulpmiddelen van dien tijd niet boven halen. Later werd concessie verleend door het Rijk, om verdere pogingen te ondernemen; de helft der geborgen waarde bleef dan eigendom van den staat. Deze helft werd later door koning Willem I afgestaan aan den koning van Engeland als bewijs van vriendschap tusschen de beide landen; er werd nadrukkelijk bij vermeld, dat Engeland er geen recht op kon laten gelden. De Engelsche koning nam het aanbod in dezen geest aan en schonk het geld op zijn beurt aan de verzekeraars van het schip, ter schadeloosstelling voor het geleden verlies.

Andere pogingen gedurende de vorige eeuw moes-

De „Doodemanskisten” op Terschelling, een meer dat zich tusschen de duinen heeft genormd. De schipbreukelingen van de Lutine zouden hier begraven zijn; vandaar de naam.

Het bergingswerktuig, dat boven het wrak zal worden neergelaten; 1 is het onderste, trechtervormige gedeelte van den bergingstoren; 2 de installatie voor het wegzuigen van het zand boven de schatkamer; 3 afvoerbuis van zand en water; 4 lift in het inwendige van den toren; 5 machinehuisje met motoren voor pompen, lift en luchtpomp; 6 ladder in het inwendige van het bergings-apparaat; 7 buitenladder.

gaat nu niet eenvoudig het zand boven en om het wrak wegzuigen, doch alleen dáár, waar het den arbeid belemmert, dus boven de schatkamer van het wrak. En dit is mogelijk door een groote ijzeren konus, een omgekeerden trechter, boven het wrak op den bodem te laten zakken. Men neemt aan, dat de installatie dieper zal zinken, naarmate het zand eronder wordt weggezogen, totdat men de leemlaag bereikt, waarop het wrak rust. In dit trechtervormige bergingswerktuig worden de verschillende machines, toestellen, buizen, liften geplaatst voor de hijschwerkzaamheden, luchtversersing, watertoevoer voor

het zandzuigen, enz. De zware metalen kolos zal tusschen twee, onderling stevig verbonden schuiten naar zee worden gesleept en boven het wrak worden neergelaten. Dan zal het eigenlijke werk, het goudgraven of liever goudzuigen, kunnen beginnen.

Om geheel veilig te zijn, heeft men alles vier maal zoo sterk geconstrueerd dan noodig is, zoodat de installatie, eenmaal onder water en in het zand, den geweldigen druk zal kunnen weerstaan. Voorzichtigheid, aldus de heer Beckers, heb ik vooropgesteld; dat is de eerste eisch voor succes, de eerste eisch om mislukkingen en defecten zooveel mogelijk te voorkomen, de eerste eisch om veilig te kunnen werken. Ik zelf zal de eerste zijn, die in den trechter, zoogauw hij op het wrak staat, zal afdalen.

Voordat men den kolossalen trechter in zee laat zinken, heeft men nauwkeurig de plaats van de schatkamer bepaald, want men begrijpt, dat succes alleen mogelijk is, wanneer de installatie precies boven de bergplaats van het goud is neergelaten. Voor de plaatsbepaling heeft de heer Beckers zelf een pulsrichting geconstrueerd; in enkele woorden gezegd, komt het hierop neer: een soort tang, in den vorm ongeveer van den bek van een krokodil, wordt aan 'n stang door water en zand geduwd; de bek hapt stukken uit het wrak, welke stukken later worden bestudeerd om te onderzoeken van welk deel van het schip ze afkomstig zijn. Op deze

Het werk met de pulsrichting boven de plek waar de Lutine gezonken is, om precies de ligging van het wrak vast te stellen (zie artikel).

manier „tast” men het geheele wrak af en de munitiekamer, waaronder zich de bergplaats van het goud bevindt.

Mocht de opening van den trechter niet groot genoeg zijn om de geheele schatkamer te omvatten, dan kan men nog 3 Meter verder naar buiten een goed gestutte ruimte aanleggen, waardoor het arbeidsoppervlak binnen den trechter een middellijn krijgt van 18 M.

Zoo wordt er gearbeid en gerekend en gemeten, worden mensche-lijke energie en vindingrijkheid en de hulpmiddelen der moderne techniek gesteld tegenover de natuur, tegenover de sluipende kracht daar op de verraderlijke Westergonden bij Terschelling. Opnieuw wil men vechten tegen zand en water, opnieuw wil men proberen het goud weg te halen uit de schatkamer op den zeebodem, die zoo goed den rijkdom beschermde, dat men er in 134 jaar niet in geslaagd is, alle schatten te voorschijn te brengen. De zee neemt veel, wij in Nederland en vooral de kustbewoners ondervinden het

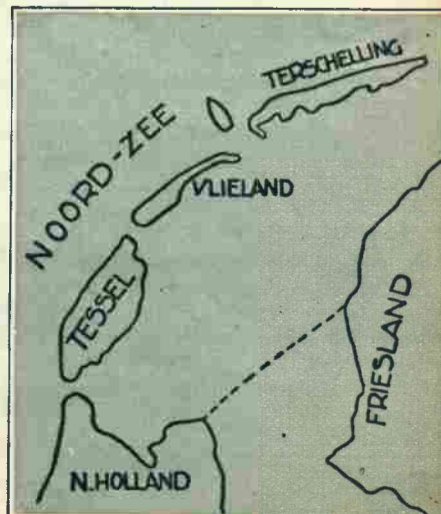
De plaats (O) waar het wrak van de Lutine ligt, ten Westen van Terschelling.

Een stukje van de Lutine, dat door de pulsrichting naar boven is gebracht. Door nauwkeurig in tekening te brengen waar de verschillende stukjes zijn opgehaald, kan men vaststellen waar en hoe het wrak op den zeebodem ligt, en waar zich de schatkamer bevindt.

maar al te dikwijls op harde wijze; de zee neemt veel, schepen en kostbare ladingen en goud, helaas, wat het ergste is, ook het leven. De zee neemt veel en geeft moeilijk iets terug. Menschenlevens kunnen wij niet terugwinnen; die droeve buit blijft de buit van de zee... en het andere...? Tot dusver is het mislukt, daar bij Terschelling. Zal het nu gelukken? De ondernemers zijn optimistisch, en zij gronden hun hoop op wetenschappelijke berekening en vernuftige werktuigen. Binnenkort zal blijken of de machines en installaties tegen de moeilijkheden zijn opgewassen, en of zij geen moeilijkheden zullen ondervinden, welke men niet kan voorzien. En als het lukt... miljoenen liggen er te wachten in het wrak van de Lutine. Het loon voor het moeilijke werk zal niet gering zijn.

Wij hebben ons het recht verzekerd om tegenwoordig te zijn bij het goudgraven op en in de zee. In woord en beeld zullen wij onzen lezers 'n indruk geven van de sensationele en opwindende uren, als het goud van de Lutine aan de diepe kluis, onder water en onder zand, onttrokken zal worden.

Doorkijk naar de Vondelkerk.

Ook voor de ruiters biedt het Vondelpark een goede gelegenheid tot het beoefenen van de paardensport.

„Poele, poele.”

MEI IN HET

Toen in 1864 'n dertigtal Amsterdammers onder leiding van C. P. van Eeghen 't besluit namen Amsterdam een park te schenken, hebben zij daarmede de hoofdstad 'n dienst bewezen, welke niet hoog genoeg kan worden gewaardeerd door deze en nog vele komende generaties. Oorspronkelijk sprak men van het „Rij en Wandel-park”, maar na de onthulling van het standbeeld van Nederlands groot-

Jonge loten aan den ouden stam.

Nu bloeien de kastanjes.

sten dichter was 't voortaan „Vondelpark”. Aanvankelijk besloeg het Vondelpark slechts enkele hectaren, doch betrekkelijk snel groeide het uit tot 't heerlijke complex met lanen en vijvers, dat meer dan een uur gaans lang is.

Ieder voorjaar opnieuw hebben wij reden om dankbaar te zijn voor dit kostelijk bezit. Het Vondelpark is en blijft de heerlijkste ontspanningsplaats voor hen, die, een half uurtje desnoods, de drukte van de groote stad willen vlieden om te herademen in de groene dreven tusschen Leidscheplein en Amstelveensche weg. Hoe mooi en hoe gezellig het er weer in deze Meimaand is, dat bewijzen onze foto's wel voldoende.

VONDELPARK

„Waarom jullie wel en ik niet?” dacht de melancholische herdershond, die zijn beminde zonder succes langs alle stille paadjes volgde

Het Vondelpark is van ouds een uitstekende plaats geveest om kabinetscenes en dergelijke te bespreken.

In de landelijke dreven van het park.

Voedselvoorziening tijdens de wandeling.

VAN DE NOORDZEE NAAR ANNA CHRISTINA

Op de Haarlemmersluis, tegenover de Ronde Lutherse Kerk, waar de brugleuning een draai neemt naar den grachtkant, zit Anna Christina, meergenaamd „de weduwe Hermans” vijf en zestig jaren lang achter de schelpdieren, die wij mosselen noemen en waarvan de bioloog zegt, dat ze *Mytilus Edulis* heeten.

Of het gedierte uit de Middellandsche Zee komt, uit de Kieler Bocht of uit de Noordzee, weten noch Anna Christina, noch de bioloog, maar het is waarschijnlijk, dat de mosselen der Kieler Bocht niet op reis gaan om op de Haarlemmersluis te worden gekookt. Wij besluiten dus, dat de Noordzee het materiaal levert waarmee de bewoners van Houttuinen, Droogbak en 't geheele Haarlemsche kwartier hun smaak streelen.

Ze liggen, in gekookten toestand (de mosselen) op het kraampje van Anna Christina, behoorlijk afgekoeld, gekruid en gepeperd en voorzien van het Germaansch aroma, dat een uitje er aan geeft. Ze zijn verkrijgbaar tegen nobelen prijs.

Niemand, zelfs Brehm niet, heeft zich met zulk een volharding geïnteresseerd voor de mossel-als-mossel als Anna Christina.

Van haar achtste jaar, toen ze nog een vlechtje droeg en 'n glimmenden haarkam, hield zij *Mytilus Edulis* in het oog.

Zij kookte, legde in, peperde en kruide; zij waschte en zuiverde en leerde de listen en lagen leggen waarmee men een giftige mossel onschadelijk maakt.

Met de anatomie der mossel bemoeide zij zich niet. Voor haar was zij slechts het middel om zich door het leven rondom de Haarlemmersluis heen te worstelen.

Zij kookte zwart-blaue mosselen, met het zilte bijsmaakje en die-met-een-baard.

De laatste bleven in de minderheid, doch deelden met de eerste eenzelfde lot.

Anna Christina is een der laatste vrouwen uit het gilde der Rotterdamsche Kaat Mossel, doch van milder natuur. Om haar eerzame werk te verdedigen behoeft geen moderne Bilderdijk een pleitrede te houden.

Zij heeft geen vijanden. Slechts vrienden kent zij.

Onder het licht der lampen van haar kraam spelen de orgels en dansen de kleine Haarlemmerdij-

kers op haar brug, want de brug der Haarlemmersluis is haar eigendom geworden, niet kadastraal, maar in den zin, zooals het Paleis op den Dam eigendom van alle Amsterdammers is!

Op de brug is Anna Christina thuis. Daar zit ze, met vier en zeventig draaiende lentesonnen boven haar hoofd, vijf en zestig jaren lang. Daar zit ze liever dan thuis, ofschoon 't er keurig is en gezellig in haar kleine kamer.

Als het uur der mosselen heeft geslagen strompelt ze, 'n beetje moeilijk, naar de sluis, vindt er haar zindelijken wagen en gaat achter *Mytilus Edulis* zitten, zooals een kantonrechter achter de groene tafel.

Iederen keer opnieuw neemt ze officieel bezit van haar zetel, dien ze niet zou willen ruilen met een troon en met veel grooter zekerheid gaat ze zitten dan de nieuwgekozen Kamerleden.

Mosselen verdragen geen politiek, al kunnen politici soms machtige hoeveelheden mosselen verdragen.

Anna Christina heeft de menschen leeren kennen. Niet alle klanten reageeren op dezelfde manier op mosselen.

Daar zijn er die schoorvoetend de schelpdieren naderen, glurend met één oog onder de klep van hun pet, dan plotseling er op afschieten, wég schuiven en ergens onder een lantaren langzaam een bordje „kouwe gekookte” innemen.

Daar zijn er ook, die de techniek van mosselen-eten van jongsaf verstaan en bewonderenswaardig resoluut zijn in het verwerken van mosselen.

Soms komen ze in groepen een aanval wagen, waarbij de conversatie dan even gekruid is als de mosselen zelf.

Hoeden zijn zeldzaam aan de kraam van Anna Christina. De pet zegeviert. De pet is familie der mossel zooals de hooge zijde familie van de oester is.

Deze laatste moge maatschappelijk van hoogere kom-af zijn, de mossel heeft iets hartelijks. Zij is in hooge mate sociaal. Zij is directer, oprechter en mist den geheimzinnigen bijsmaak der oester, die aanzet, neen dwingt tot verkwisting.

De mossel is zuinig ofschoon zij in kudden leeft. Zij is collegiaal en houdt meer van draaiorgelmuziek dan van een Jazz-band bij schemerlicht. Men zal nooit een mossel tegenkomen, tenzij ver-

dwaald, in het Concertgebouw of in het Stadhuis. Er is niets waaraan de mossel zoo het land heeft als aan plechtigheid.

Ook in Anna Christina is niets plechtigs. Zij is gul en vriendelijk. Zij is een gedegen zakenvrouw, en zij begrijpt de verlangens der mosselen, die 't best gedijen in de open lucht, onder fel lamplicht. Niemand zal aan Mooie Karel denken als hij oesters eet, maar nauwelijks heeft hij 'n mossel ingeslikt of hij begint de Radijswals te fluiten. Anna Christina heeft ons niet verteld of ze wel eens een parel in een mossel heeft gevonden. Je kunt de schelpdieren niet alle „op-parelen-onderzoeken”. Zij gunt haar klanten echter van harte een buitenkansje. Wie weet hoeveel parelen reeds op de Haarlemmersluis den natuurlijke weg van *Mytilus Edulis* gevolgd zijn ter illustratie van het populaire lied van het draaiorgel.

„Ouw liefste Karel

Wat ben je toch 'n parel . . .”

Ofschoon dit lied stamt uit oeroude tijden hoort men het nog in de buurt der Haarlemmersluis, waar men ten opzichte der muziek even conservatief is als Anna Christina ten opzichte der mosselen. Als een tooneelspeler gedurende twaalf en een half jaar comédie heeft gespeeld vindt men aanleiding in zulk een feit voor kransen en huldigingsavonden. Als een ambtenaar vijf en twintig jaren lang heeft geadmistriseerd en geregistreerd zet men een hoogen hoed op en gaat men hem een hand geven.

Anna Christina, meergenaamd de weduwe Hermans, heeft nooit comédie gespeeld; zij is eenvoudig en oprecht op de Sluis gaan zitten. Zij heeft nooit geadmistriseerd en denkt niet aan registreren, maar zij heeft vijf en zestig jaren lang het Haarlemsche kwartier gevoed met gekookte mosselen.

Dit is een feit, dat herdacht moet worden. Of 't regent, sneeuwt, hagelt, stormt: Anna Christina zit op de Sluis, op haar brug, waarvan ze iederen steen kent. Waarvan ze de geluiden kent, de geuren, de gezichten en de gewoonten. Wij gunnen haar nog een langen tijd, veel klanten, een eerlijk verdienden onbezorgden ouden dag en de hulp van de sociale instelling waarop ze haar blik vol hoop heeft gericht.

HERMAN MOERKERK.

DE JUFFROU WAARALSTORAM

door George F. Worts

De afstand tusschen het havenhoofd te San Francisco en den achterstevan van het stoomschip Vandalia werd onmerkbaar grooter. Een sleepboot lag klaar om krachtig op te treden, snuivend en sputterend, en dikke puffen rook stegen naast het schip op, telkens een klein eindje verder. De fluit van het schip waarschuwde de rest van de scheepvaart snikkerig, uit het vaarwater te blijven.

Een steward ging nog een laatste maal de dekken rond, en zong: „Alle bezoekers van boord! Alle bezoekers van boord!” Passagiers hingen over de reeling, en schreeuwden nog vlug een laatste waarschuwing, smeking of belofte naar de rij wuivende menschen op het hoofd.

Een bleeke jonge man met uilenbril informeerde zenuwachtig bij een tweeden stuurman naar de plaats, waar zijn koffer stond, en de stuurman legde hem kalm uit, zich met moeite verstaanbaar makend, dat de officieren van de vaart niets met de bagage te maken hadden.

En, om de kroon op te zetten aan het tumult en de verwarring, het scheepsoorkest begon vastberaden, met kracht en klem, te vragen: „Waar zit mijn Baby toch vandaag?”

Intusschen bleef het gangboord nog steeds uitgestrekt tusschen het promenade-dek van de Vandalia en het spinachtige platform op de pier. Als het schip nog een meter verder getrokken werd, zou die beleuningde plank in 't water ploffen, of het platform, waarmee ze verbonden was, zou uit elkaar worden gerukt.

Kapitein Ballister, die altijd zenuwachtig en nogal erg ruw was, als zijn schip aanlegde of afvoer, hing over de leuning van de brug heen en wou weten, waarom die plank niet binnengehaald was.

„Pardon, meneer,” kwam de beschroomde stem van den derden stuurman achter hem, „juffrouw Merridale is nog niet aan boord.”

„Wél.....,” zei de kapitein — woorden waren het, die men niet drukt, niet noemt, niet denkt — en hij greep een megafon en richtte dien naar den achterstevan.

„Halt daar achter!” brulde hij.

En terwijl het stuurhuisje en de brug van het statige schip hartelijk en gevoelig meetrilden met de zoutwater-uitdrukkingen van den baas, en vernamen, hoe deze dacht over eigenwijze, verwaande nuffen, wáchtte de Vandalia. En zij zou blijven wachten, tot juffrouw Merridale het tijd vond, om te vertrekken naar Japan of China of Manilla, of waar zij zich in haar malle kopje had gehaald, heen te gaan.

Aan het wal-einde van het gangboord, te midden van een opgewonden menschenmassa, stond een prachtige limousine te snorren. En terwijl de Vandalia in spanning bleef hangen aan haar achterkabel, en de passagiers zich afvroegen, waarom er toch zoo lang gedraald werd, en terwijl de meester van het schip gevaar liep, een beroerte te krijgen, zat mejuffrouw Fay Merridale, dochter van den eigenaar der scheepvaart-onderneming, kalmpjes in het hoekje van de rijkbekleede achterbank, en zij redeneerde met een bleeken, zenuwachtigen, knappen jongeman, die naast haar zat.

Zij scheen er zich niet het minste van aan te trekken, dat een groote passagiers-boot door haar schuld vertraging leed, dat honderden passagiers en een uitvoerige bemanning wachtten op haar welbehagen. Zij was er zich zelfs in 't minst niet van bewust.

Zij was een klein, tenger meisje, met een keurig blauw mantel-costuum aan en een witte blouse met lichtblauwe das. Haar donkere haar was kort, en haar oogen waren vinnig bruin. Haar klein, even opwippend neusje deed aan dezelfde eigen-

dunkelijkheid denken, waarop de feiten van het oogenblik wezen. Zij was een heksje — maar een erg knap heksje.

De menschen, die haar kenden, hadden menigmaal een wilden lust, om haar over de knie te leggen en een flink pak slaag te geven: de rest van den tijd echter — wij spreken nu over een grooten kring van mannelijke kennissen — haakten zij er naar, haar op de knie te nemen en te kussen.

Het eerstgenoemde optreden was tot nu toe (van haar vijfde jaar af gerekend tenminste) nooit werkelijkheid geworden. Wat het tweede betreft — slechts twee mannen konden zich beroemen op het voorrecht, haar ooit gekust te hebben. Een van die twee was haar vader, op wien zij dol was — en de tweede was Daniel Garth Holden, op wien zij óók dol was, en die nu diepverslagen aan haar zijde zat.

Fay Merridale was dol op Dan Holden — misschien omdat hij alles was, wat zij niet was. Hij was ernstig, vastberaden, taai van wil. Als hij een besluit genomen had, was hij als een menschelijk Gibraltar. In háár oog was de jonge Holden de heerlijkste man ter wereld — en de koppigste.

Tot hem zei ze nu, met haar gewone rechtuitheid: „'t Is absoluut mijn laatste woord, lieveling. Als jij zoo koppig blijft als vijf muilezels, ga ik er vandoor. Mijn bagage is al aan boord. 't Hangt heelemaal van jou af.”

De jonge man verwijderde het overdadige vocht van zijn fraai gewelfd voorhoofd.

„Maar Fay toch,” smeekte hij schor, „waarom luister je toch niet naar rede? Je maakt me doodongelukkig als je weggaat. Begrijp je dan niet, dat ik mijn trots niet kan opgeven?”

„Het leven is te kort,” zei het bekoorlijke schepseltje naast hem, „om iets anders te doen dan eventjes te grinniken over iemand, die zich verschuilt achter zijn trots — in zoo'n geval. Als je van me hield, liet je me niet weggaan. Als je echt van me hield, zou geen voorwaarde je te zwaar zijn.”

„'t Is wreed — wrééd,” kreunde de jonge man. „Luister nu eens, liefste. Je weet heel goed, dat ik je dolgraag den beroemdsten advocaat van 't heele land zou zien worden. En dat noem je wreedheid!”

„Maar lieve hemel, Fay....”

„Als je echt van me hield, zou je niet eens over trots praten. Je denkt alleen aan jezelf. Jij denkt er alleen aan, wat de menschen zullen zeggen. En toch beweert je, dat je je eigen weg wilt gaan! Je hebt vroeger eens gezegd, dat je zóóveel van me hield, dat de heele rest er niets op aan komt!”

„Ik wil, dat je me respecteert,” bromde hij.

„Maar, lieve jongen, ik vereer den grond, waar je op loopt! Jij bent de eenige man, waar ik ooit om gegeven heb. Ik ben heelemaal van jou. Ik presenteer mezelf op een zilveren schaalje....”

„Dat is 't juist!” betoogde hij. „Ik wil jou — en géén zilveren blaadje! Zelfzucht! Trots!” viel hij uit. „Groote hemel — als je zooveel van me houdt, waarom neem je me dan niet op mijn voorwaarden?”

„Omdat ik te véél van je houd, lieveling. Eén van tweeën — ik heb je nu, heelemaal, of ik zie heelemaal van je af. Ik heb er rijk genoeg van, om je door alle meisjes van de stad te laten aangapen, en - en te voelen, dat je niet heelemaal van mij bent. Ik wil gewoon niet wachten, tot je die idiote weddenschap met jezelf gewonnen hebt. 't Is — 't is kinderachtig!”

„Ik vind 't de eenige fatsoenlijke....”

„Je kunt 't noemen zooals je wilt,” viel ze hem in de rede. „Je zegt, dat we trouwen kunnen, zoodra je al 't geld afbetaald hebt, dat je voor je studie geleend hebt — en dan moet er nog duizend dollar op de bank staan ook. Dat noem ik een idiote weddenschap, en kinderachtig. En ik noem het

koppigheid, en egoïsme. 't Is.... 't is net zoiets als jezelf opzettelijk pijnigen — en mij ook. Waarom? Waarvoor? Voor wie?” raasde ze. „Terwijl 't toch zoo eenvoudig en zoo natuurlijk en zoo lief van je zijn zou, als je mij die bespottelijke oude schuld liet betalen.”

„Geen denken aan!” riep hij uit. „Ik wil niet door mijn vrouw onderhouden worden!”

„Ook niet, als ze meer van je houdt dan van de heele rest van de wereld?” vroeg Fay met een zachte stem. „Vind je 't geen heerlijke gedachte, dat iemand zóóveel van je houdt, dat hij letterlijk alles voor je overheeft?”

Met een geluid, dat op een onderdrukten snik leek, nam de jonge man Fay Merridale in zijn armen en hij kustte haar wild. Hij kustte haar herhaaldelijk. En hij omklemde en wiegde haar. Zij keek glimlachend naar hem op.

„Lieveling,” vleide ze. „Geef je toe?”

Daniel liet haar snel los.

„Fay,” antwoordde hij heesch, „we hoeven er niet meer over te praten. Ik houd veel te veel van je, om je op die manier te willen krijgen.”

„Dan ga ik naar China.”

„Dan sterf ik van eenzaamheid,” voorspelde hij. „Ik geloof, dat je blij bent, dat ik wegga!” tartte ze hem. „Je hoeft maar één woord te zeggen — dan gaat 't schip zonder mij weg — we halen een toelating en we trouwen. Zeg dat ééne woordje, Dan....”

Daniel's gezicht was bleek, en zijn oogen brandden van leed.

„Fay, ik - ik kan 't niet. Daar heb ik je te lief voor.”

„Uitstekend,” zei Fay.

Vastberaden boog zij zich naar voren om het portier te openen.

Kapitein Ballister liep intusschen heen en weer over het dek van de Vandalia, met de handen in elkaar achter zijn rug. De sleepboot hield zich gereed, en er liep een gerucht, dat de Vandalia moest wachten op een hooggeplaatst persoon. Iedereen ging dus naar stuurboord, en er werd gevraagd en gevraagd op het promenade-dek.

„Ik ben niet van plan, je gedag te kussen,” zei Fay, terwijl zij één voet buiten den auto zette. „We zien elkaar nooit terug. Ik heb voorgoed met je afgedaan.”

„Wat ga je doen?”

„Ik word verpleegster in een Chineesch gasthuis — of zoiets. Misschien ga ik nog wel ooit van iemand houden, die niet zoo'n kopstuk is. Er zijn altijd wel een paar aardige mannen op zoo'n schip — en ik blijf minstens drie heele maanden weg. Da's tijd genoeg om een man te vinden, die van me houdt zoals ik 't wil. Vaarwel, Dan. 't Beste. Later, als je de beroemdste advocaat van het land bent, en begrijpt, hoe leeg het leven zijn kan bij al dat succes, zul je misschien aan dit oogenblik terugdenken, en in gaan zien, dat je zelf het geluk voorgoed hebt weggestuurd uit je leven.”

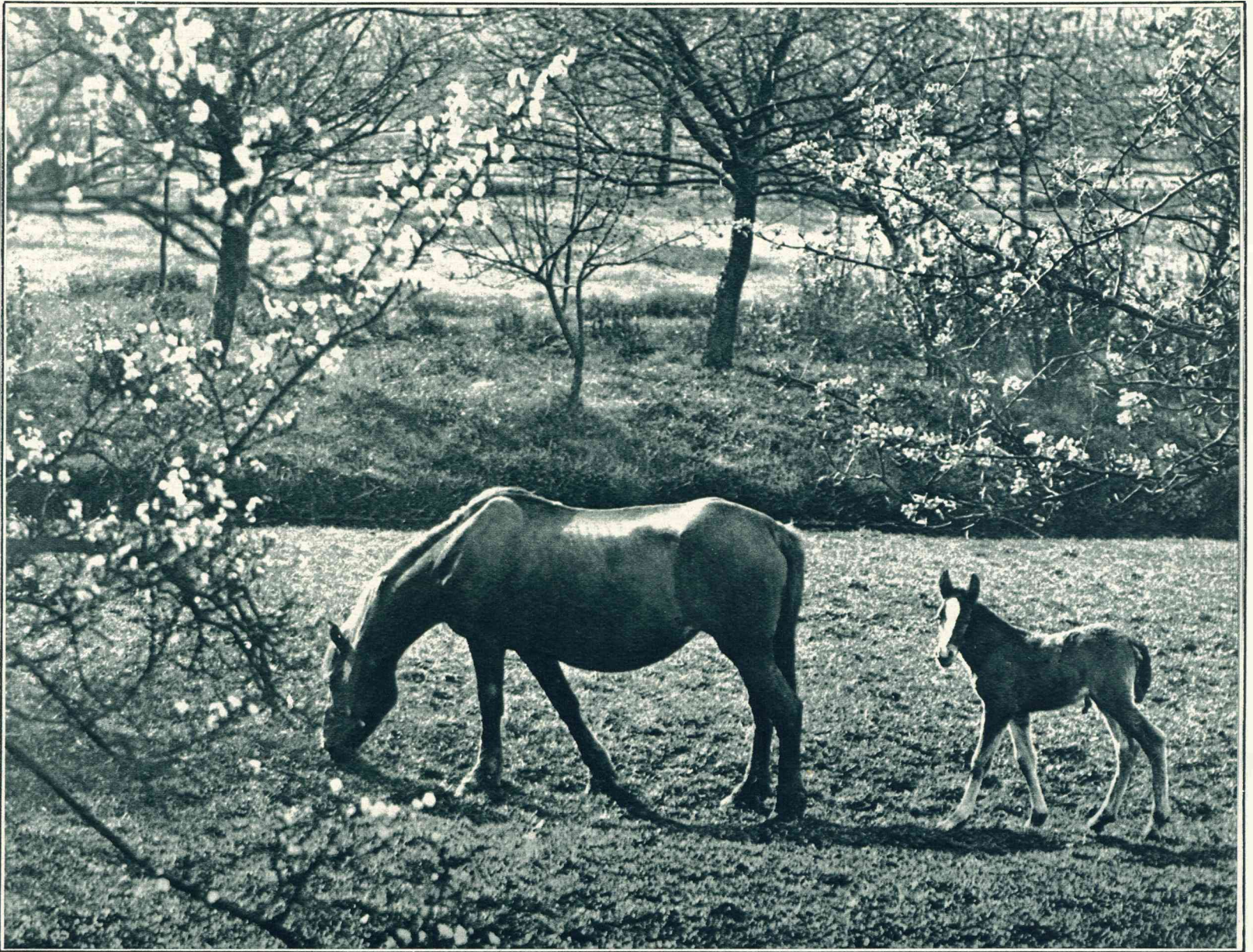
Tranen van zelfbeklag vulden de oogen van het meisje, toen zij die theatrale woorden uitsprak.

„Blijf daar zitten,” ging zij voort met een gebroken stemmetje, „en denk er nog eens goed over na, terwijl ik 't gangboord overga — want ik wil je nog één kans geven, om op te houden met je koppigen onzin en je egoïsme. Als je met je zakdoek wuift, vóórdat ik op het promenade-dek ben, zal ik daaruit begrijpen, dat je tot betere gedachten gekomen bent — dan kom ik terug, en dan ga ik niet naar China, en dan trouwen we. En als je niet met je zakdoek wuift, ga ik wél naar China, en dan zie je me nooit terug.”

„Fay, lieveling....” smeekte hij.

„Ik zal uitkijken naar je zakdoek,” zei ze stellig. Toen kwam er een steward het gangboord afgerend. Zijn glimlach was een afschuwelijke grijns. Hij kwam net bij kapitein Ballister vandaan.

„Pardon, juffrouw,” sprak hij tot Fay, „maar

Nieuw leven.

de kapitein laat vragen, of u aan boord wilt komen. Ik moest u de complimenten doen, juffrouw, en hij zegt, dat we al een kwartier weg hadden moeten zijn, dus of u, als u 't niet erg vond...

„Heeft 't schip op mij moeten wachten?” verbaasde Fay zich.

„Ja, juffrouw, de kapitein heeft gewacht, tot u aan boord kwam. Er was een boodschap van 't kantoor, dat u mee moest, juffrouw, en...”

„'t Beste!” riep Fay.

„Fay, luister dan toch!” schreeuwde Dan. „Laat hem nog twee minuten wachten. Meer heb ik niet nodig, om je aan je verstand te brengen...”

„Vaarwel!” riep Fay. „Ik zal kijken, of je wuift...”

Zij snelde het platform op. Toen sprong zij over de steile treetjes naar de loopplank, en vlug liep zij naar het promenadedek.

Aan het einde van de plank bleef zij staan; zij keerde zich om, en keek naar beneden. Daniel Garth Holden was uit den auto gesprongen, hij stond aan den rand van de pier, blootshoofds; zijn warrige bruine haar woei mee met den wind. Hij stond naar haar te kijken, bleek als de dood; hij had beide handen in de zakken.

Fay zag op hem neer, en zij greep zich vast aan de reeling van het promenadedek. Opeens gaf haar hart een sprongetje.

Hij haalde het doekje uit zijn borstzakje! Hij begon bij te draaien — o wat 'n geluk! Het was een groote zijden doek, blauw met goud; ze had hem dien zelf gegeven, bij zijn das.

Nu ging de doek omhoog. Haar hart sloeg fel, en scheen toen stil te staan. Als 't niet anders kon, zwom ze naar den kant!

Toen begon hij zijn voorhoofd met den doek af te vegen. Hij was niet van plan, er mee te wuiven! Hij liet haar naar China gaan! Hij hield niet van haar! Zoo 'n mispunt!

Fay Merridale wendde zich af van de reeling. De gezichten om haar heen waren wazig. Het orkest maakte een afschuwelijk lawaai. Ze hoorde iemand zeggen:

„Zij is 't! Zeker een prinses of zoo.”

En iemand antwoordde:

„Dat is juffrouw Merridale. 't Schip hoort aan haar vader.”

„Los de lijn!” brulde een stem boven haar. „Plank inhalen!”

De sleepboot toeterde. De driestemmige fluit van de Vandalia richtte weer haar waarschuwing tot de andere vaartuigen. De achterkabel viel plassend in de watergeul, de lus verdween dadelijk onder de oppervlakte. Twee matrozen maakten de plank los van de pier. Er werden honderden zakdoeken gewuifd. De romp van het schip huiverde, toen de machtige machines aan 't werk gingen.

De Vandalia was op weg naar China.

Fay Merridale drong blindelings tusschen de menschen door naar de statiehut, die zij gedurende de reis zou bewonen. Ze was te boos om te huilen. Ze was nog nooit van haar leven zoo woedend geweest. Ze had zin, om iets kapot te slaan. Zij liet zich op haar bed neervallen en sloeg met haar vuistjes op de kussens.

Ze ging naar China, en ze wou heelemàl niet naar China. De heele gang van zaken was, wat haar betrof, niets geweest dan een kolossale bluf. Zij had niet gedacht, dat Dan Holden zóó koppig zou zijn; ze was er zeker van geweest, dat hij tenslotte wel bij zou draaien tegenover haar dreigement; en hij was niét bijgedraaid.

Haar krachtmiddel had gefaald. En nu, om haar figuur te redden, zou ze moeten doorzetten tot het bittere einde. Zij zou die lange, saaië reis naar China moeten maken. Weer kwam er een vlag van vuistslagen op de kussens neer.

Zij wist zeker, dat zij het besterven zou, als ze hem niet had. Zij had geen anderen wensch, dan bij Dan te zijn, iedere minuut, die hij bedelen, leenen of stelen kon van zijn werk.

Eigenlijk vroeg de rechtspraktijk van Daniël Garth Holden niet zoo heel veel tijd en aandacht. Het was nog maar een heel jong, heel mager praktijkje. Hij had één cliënt, maar hij deed zijn uiterste best voor dien eenen cliënt, en als hij diens zaak won, zou hij vanzelf wel meer klandizie krijgen.

Maar hoeveel jaren zou het nog moeten duren, eer hij die schulden had afbetaald, en die duizend dollar bijengespaard, en bovendien een voldoende inkomen had, om Fay te onderhouden?

In het koude, blauwe licht van haar toorn begreep het jonge meisje, dat de jonge man haar inderdaad liefhad, en zich alleen daarom koppig aan zijn standpunt hield, wijl alleen dat standpunt strookte met zijn eergevoel. Zij verlangde onstuimig naar hem. Wat hoofde hij te tobben over geldzaken, terwijl zij de vrije beschikking had over een kwart miljoen? Terwijl zij zijn weg zoo effen en recht kon maken?

Drie maanden! Zij dwong zichzelf tot kalmte, en ging liggen luisteren naar het doffe, verre slaan van de twee schroeven der Vandalia. Drie maanden luisteren naar dat sombere, eentonige, overbodige geluid!

In Japan was zij zoo dikwijls geweest, dat zij ieder hoekje van Yokohama en Tokio kende; zij kon zelfs een beetje Japansch praten. En zij kende Shanghai en Hongkong en Peking en Kanton zoo goed, dat zij sommige politie-agenten bij hun voornaam noemde. En Manilla — daar woonde zowat niemand, dien zij niet kende — niemand van haar eigen soort tenminste.

Drie lange maanden zonder Dan Holden — en dan...? Wéér wachten tot hij voldaan had aan dat bespottelijke voornemen? Maar wachten en wachten en wachten, terwijl zij er naar snakte, haar eigen huishouding te beginnen?

Het werd haar ontzettend duidelijk, dat zij drie heele maanden verstoken zou blijven van de kussen, van de romantische liefdesbetuigingen van Dan Holden. Zij snikte en woelde. Zij hield 't niet uit.

Zij sprong op en ging zitten aan het mahonie-houten bureautje. Er lag een stapeltje radiogram-formulieren in de la, en op het bovenste blaadje schreef zij snel:

„Sein onmiddellijk, dat je toegeeft, en alles is vergeven. Ik keer terug met eerste schip van Honolulu, of direct, als je me watervliegtuig nastuurt. Wensch plechtigheid ten spoedigste. Antwoord dadelijk. Hand en kus. Fay.”

Zij sloot een koffer open en nam een lichtgroen sport-costuum van een hanger; dat zou haar wel opvroolijken. dacht zij. Toen zij zich verkleed en haar neus gepoederd had, ging ze het dek op, en liep naar achter, met het opgevouwen radio-bericht in de eene hand.

Negentien jonge mannen — of mannen, die met alle geweld jong wilden blijven — keken naar haar kant, aangetrokken door het ranke groene costuumpje, het pikante groene hoedje en de beige kousen en schoentjes — en zij kwamen tot de conclusie, dat de reis allicht minder saai zou zijn, dan zij verwacht hadden.

Het meisje met de booze oogen liep snel door, geen acht slaande op de minzame blikken, die naar haar toe schoten. De eerste persoon, dien zij ontmoette, en van wiens bestaan zij eenige notitie nam, was de eerste machinist. Die meneer straalde, toen hij haar zag, en raakte snel met zijn vingers

de klep van zijn goudgebiesde pet aan. Fay glimlachte snel en liep door.

Drie stewards bespeurden haar, vóór zij een dozijn stappen verder was. Zij draaiden om haar heen en wilden weten, of zij haar dekstoel op een bepaalde plaats wenschte, en hoe laat haar bad klaar moest zijn 's morgens, en of er ook eenige kans bestond, haar eenig dienstje te bewijzen. Fay stuurde ze weg en liep door.

Zulke eer, zulken eerbied zou zij de heele reis ondervinden, zoowel van den kapitein als van den minsten keukenjongen. Maar zij gaf niet om eer en eerbied. Zij gaf alleen om de teedere attentie, die zij gewend was te ontvangen van Daniel Garth Holden.

Fay liep door, naar den achtergang van het promenade-dek. Middenscheeps in de ronding ging er een stalen ladder omhoog, naar het sloepen-dek, en aan den éénen kant van die ladder vermaande een bord met vette zwarte letters:

NAAR SLOEPENDEK

GEEN TOEGANG VOOR PASSAGIERS

Lenig als een orang-oetan-dame zwaaide Fay de ladder op, naar de winderige, fel-zonnige uitgestrektheid van verboden gebied. Rondom zag ze witte reddingsbooten, en hier en daar lagen op het grijze zeildoek reddingsgordels; die deden haar, ze wist niet hoe, altijd denken aan kolossale wafels.

Zij bleef staan, om de wijkende heuvels van haar geliefd Californië te bewonderen en te staren naar de groene eilandjes op het blauwe water, de Farallones. De zon scheen warm en vrolijk, en een frissche bries zoemde in de schoorsteenpijpen. Ze vroeg zich af, wat Daniel nu deed.

Midden op het dek, even achter de twee groote zwarte pijpen, stond een vierkant houten geval — net een hok voor een buitengewoon grooten hond. De deur van die ruimte stond open, en men kon binnen den marconist zien zitten voor een soort aanrecht vol wetenschappelijke artikelen. Het was een jonge man, met rood krullig haar en een absoluut rooden nek. Zijn ooren zaten verstopt achter schijven van hard rubber en nikkel.

„Ship ahoy!” riep de waarschijnlijk erfgename van de vloot van Merridale, en de bosschen van Merridale, en de molens en sleepbooten en pieren en fabrieken en boomgaarden en een assortiment van obligaties, aandeelen en contanten.

De jonge man van de instrumenten draaide rond in zijn stoel en vertoonde een paar babyblauwe oogen en ongeveer tachtigduizend sproeten. Zijn gelaat werd eensklaps verhelderd door een engelachtige grijns.

„Nou breken al mijn klompen!” zei hij beduusd. „Wat moet jij op die ouwe barkas?”

„Ga naar China,” antwoordde het meisje.

„Hè? Wat doen?”

„Zendingswerk, Bud.”

Bud O'Day was begonnen met opstaan. Nu ging hij weer zitten, en zijn oogen waren ronder en groter dan pas aangemunte penningen.

„Zeg,” sprak hij eindelijk, „is dat een klucht of een drama?”

Fay Merridale glimlachte even, maar zij was niet geraakt om zijn vrijmoedige houding. Zij had met dien roodharigen rakker kennis gemaakt in haar vlegeljaren, en zij was het geweest, die hem op zijn tegenwoordige loopbaan had geholpen.

In die onbezorgde dagen van vroeger hadden zij samen radio-toestelletjes gebouwd en beproefd; samen hadden zij den radio-code geleerd, en gebruikt ook, tusschen den huize Merridale en de woning der O'Days.

Bud O'Day zat dikwijls bij de Merridales aan tafel, als zijn schip binnen was. Zijn verheven positie als radio-officier op het vlaggeschip der Merridale-vloot had hij te danken aan de dochter van den eigenaar. Zij zou hem nog wel verder vooruit hebben geduwd, als hij een beetje meer eerezucht had bezeten, maar Bud was er mee tevreden, in zijn huidige positie over den Oceaan te zwerven. Hij hield te veel van nieuwe gezichten en nieuwe uitzichten, om zich kalmpjes aan den wal te vestigen.

Nu keek Bud O'Day Fay aan met wijze, nieuwsgierige oogen.

„Weggelopen?” vroeg hij.

„Zooiets,” gaf zij toe. „Ik wou dit boodschapje verzonden hebben. Mag ik 't zelf doen?”

„Ja zeker,” antwoordde Bud kameraadschappelijk. „Ga maar zitten. Ik had KPH een minuut geleden. Dus je hoeft 'm niet eens te roepen.”

Hij stelde een paar knoppen en haalde een kruk over. Er was ergens in het vertrekje een zwak, prettig zoemen van een snelle dynamo, en Fay Merridale ging voor de tafel zitten, en vouwde het papier, dat ze had meegebracht, open. De marconist schikte zijn koptelefoon om haar hoofd, en Fay keek hem aan met schitterende oogen.

„Welk nummer?” vroeg ze.

„Zeven.”

Fay begon met den sleutel te werken. Zij had een soepele hand. Had een eerste-klas-telegrafiste kunnen worden, peinsde Bud, als ze niet het ongeluk had gehad, als dochter van een millionair geboren te worden. Zijn oogen werden al ronder en ronder, en al helderder en helderder, toen zij haar boodschap aftikte en zijn ervaren ooren die vertaalden.

Toen ze haar uitzending volbracht had, en het station San Francisco zijn O.K. had teruggetikt, draaide Fay zich om, en zij keek op naar Bud O'Day. Een poosje praatten zij over ditjes en datjes; toen zei Bud:

„Dus je loopt weg voor Dan Holden?”

Fay knikte.

(Wordt vervolgd.)

Paarden-poëzie.

BIJ DE

EEN
MODERNE
REIS
NAAR DE
TROPEN

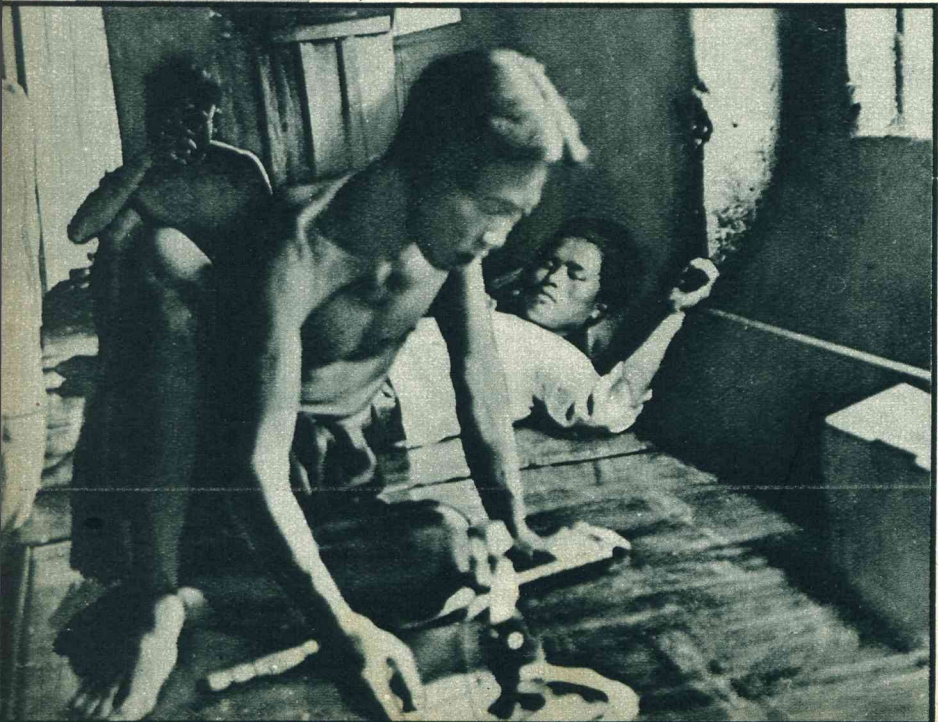
OPIUM- SCHUIVERS

Een propaganda-plakkaat van de Anti-Opiumvereniging te Batavia, dat zeer suggestief aanduidt, met welk doel dit genootschap werkt.

Maar eveneens kent men de bordjes, welke aangeven waar men het vergif kan verkrijgen.

Een drietal opnamen in een opiumkit te Bangkok. — De opiumschuiver zet een brandend lampje op zijn brits.

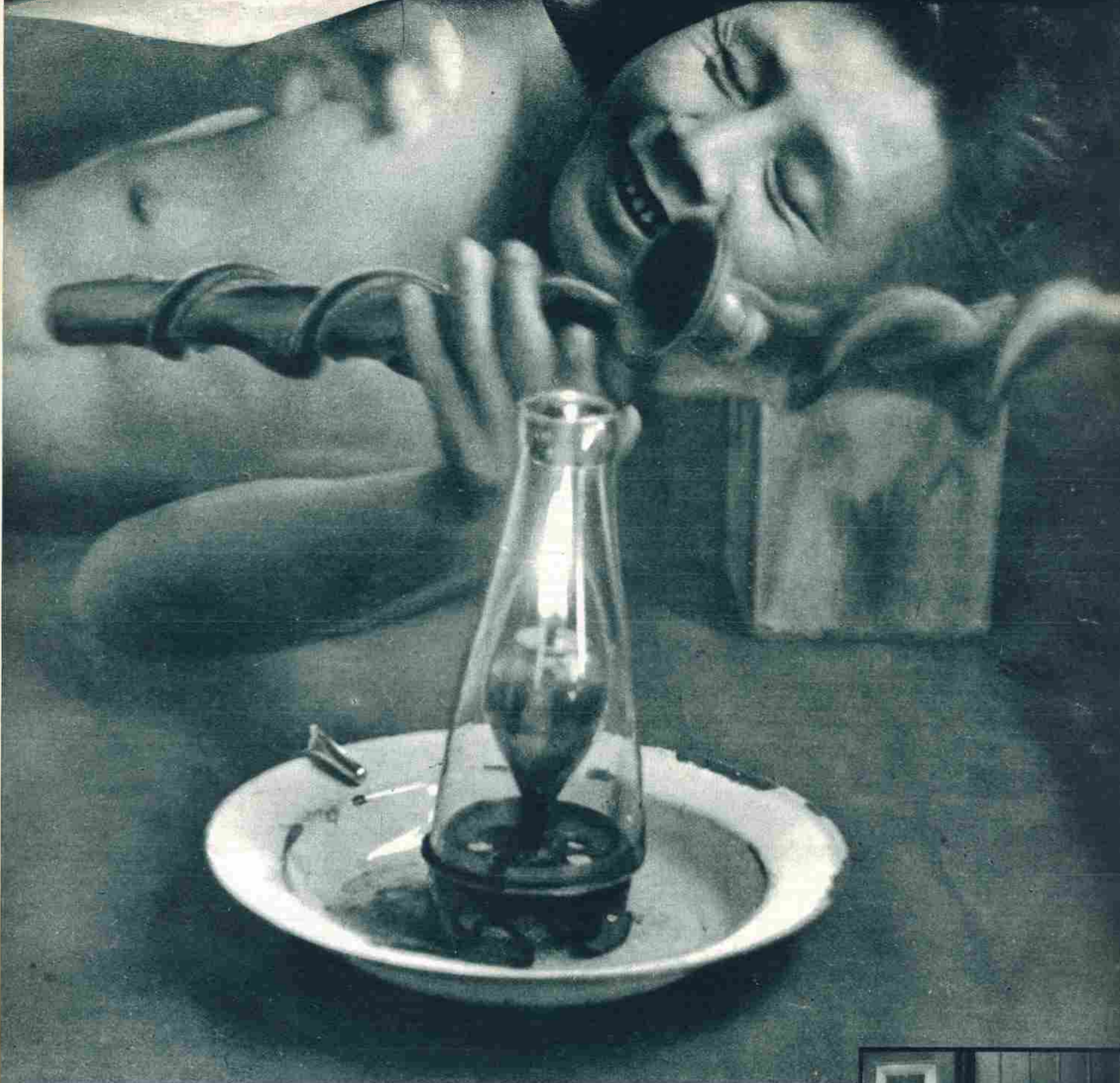
Niet alleen op zijn reis door Siam trof onze medewerker, Erwin Berghaus, talrijke opiumkitten aan, ook op Java en Sumatra bleek hem, dat het gebruik van dit roesverwekkende vergif veel grooter is, dan men gewoonlijk in Europa gelooft. De bemoeiingen van den Volkerenbond hebben niet kunnen voorkomen, dat de opiumverkoop nog steeds toeneemt en dat aan de schatkisten nog beduidende bedragen uit dezen handel toevloeden.

Het zijn voor het meerendeel Chinezen, die geregelde opiumschuivers zijn. In Nederlandsch-Indië hebben de ambtenaren lijsten met de namen der officieele gebruikers. Maar wie zal zeggen hoe groot het aantal is, dat niet staat ingeschreven? In Siam is het gebruik van opium alleen toegestaan in van staatswege ingerichte lokalen. Een tube opium kost daar 38 satangs, dat is ongeveer 45 cts. De inhoud ervan is voldoende om zich zesmaal een roes te rooken. Iederen morgen verschijnt een ambtenaar bij den kithouder, haalt de gebruikte tuben op en levert er zooveel af, als men denkt voor dien dag noodig te hebben. Tot de lokalen heeft ieder vrijen toegang; het geldt in Siam geen bedrijf, dat het daglicht niet mag zien. Van geheime klopseinen, dolken in kleeren verborgen, of filmheldachtige „barhouders” bemerkt men dan ook niets. Een bezoek aan een opiumkit in Bangkok overtuigde onzen reporter, dat het er volkomen veilig was, ja, dat het er even gemoedelijk toeging als in een Westersch stamcafé!

De bezoekers zijn voornamelijk sterke, gespierde koelies. In een voorvertrek zetten zij even hun zwaren last neer en na „geschoven” te hebben, gaan zij verder. Uitgemergelde typen treft men hier niet aan. Het

Boven de lamp wordt de stroopachtige vloeistof, die met een naald uit de opiumtube is genomen, verwarmd.

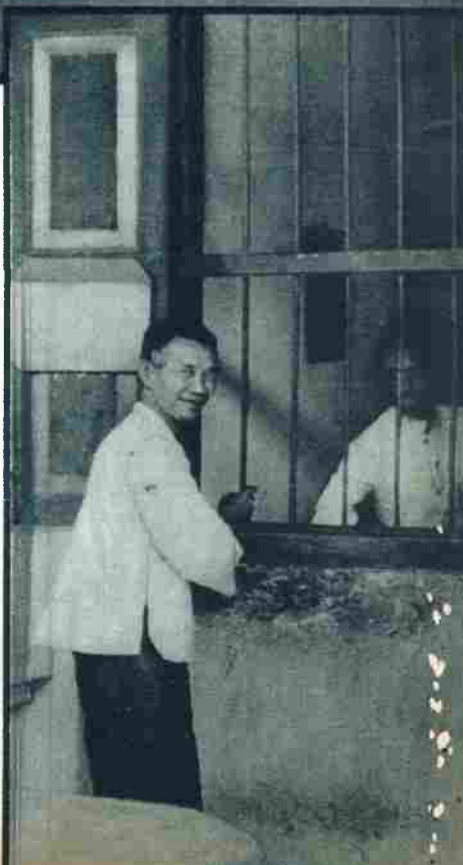
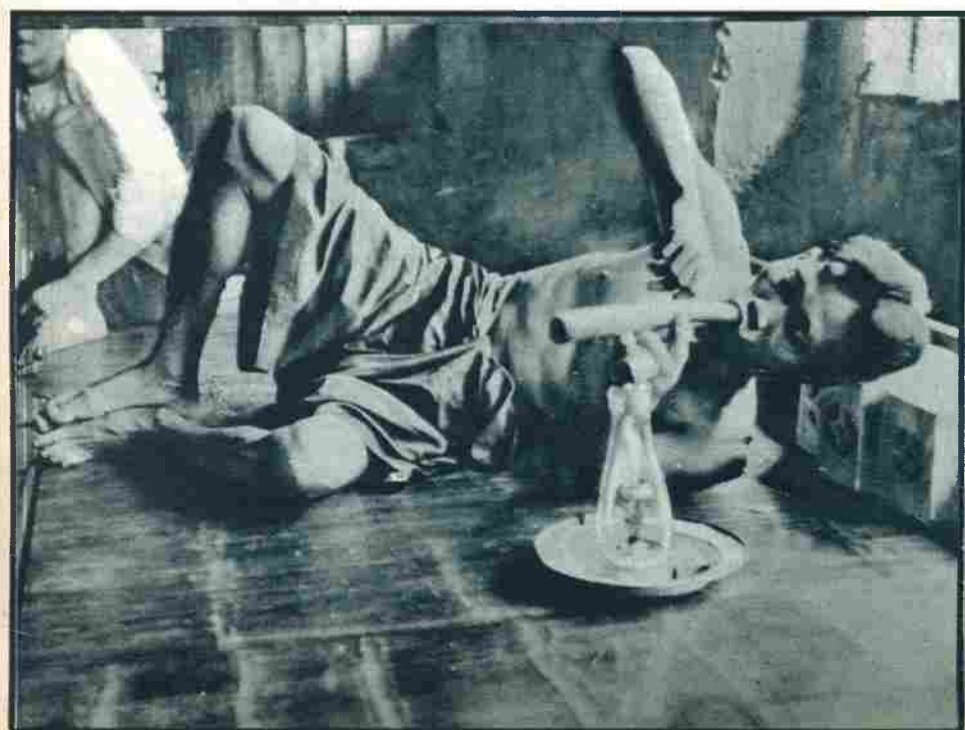
De opium begint te werken. Aan het in lachen vertrokken gelaat kan men duidelijk zien, dat de opiumschuiver heerlijke fantasieën beleeft.

zijn dan ook geen gelegheidsrookers, maar mensen, die het jaar in jaar uit doen en meestal nog stammen uit geslachten, die geen andere ontspanning kenden. Desondanks blijft het waar, dat het opiumschuiven in de Oostersche landen een volkskwaal is, die duizenden slachtoffers maakt.

Wie aan het opiumschuiven vervalt, geraakt gevangen in een wreede slavernij, waaruit het vrijwel onmogelijk is, te worden bevrijd.

Het „schuiven“ gaat door middel van een bamboepijp, in den kop waarvan het warme opiumballetje gloeit.

Een Chineesche klant bij 'n officieelen opiumverkooper.

VRIJDAG 19 MEI 1933

De nieuwe Amsterdamsche jeugdherberg aan de Frederikstraat is officieel in gebruik genomen. — Een kijkje in de aardige hal.

De bekende actrice mevrouw Mina Buderman-v. Dijk is overleden. De ouders onder ons bewaren aan haar optreden in tal van operettes en blijspelen een dankbare herinnering. Wij publiceeren hier een foto, in Februari 1927 genomen, van de hulding van mevr. Buderman op haar laatste eere-avond in het Centraal Theater te Amsterdam, waar zij nogmaals optrad in „Liefdesavontuur“

Een foto van de teraardebestelling van mevr. Buderman-van Dijk. August Kiehl, met wien zij jaren lang te zamen optrad, spreekt aan de groeve op de Nieuwe Oosterbegraafplaats.

AMSTERDAMSCH NIEUWS

De heer S. D. Sealtiel viert 19 Mei, als oppasser der Portug. Israël. Synagoge alhier, zijn 40-jarig jubileum.

De Amsterdamsche Tooneelveren. (gezelschap van Dalsum) voerde met veel succes voor de eerste maal op „Bobby licht“, „Bobby huilt, pelle als rechter en Cruys Voorbergh in de titelrol.

Altijd die vermoeidheid....!

U kunt er af komen...

Dan moet U maar eens beginnen met U flink en sterk te voeden en dagelijks aan het ontbijt en voor het naar bed gaan een kop Ovomaltine te nemen. Dat geeft U de kracht en de energie weer terug.

Ovomaltine is een extract uit natuurlijke voedingsmiddelen. Ovomaltine bevat alleen de werkelijk voedende bestanddelen daaruit. Daarom versterkt Ovo zoo. Omdat het louter voeding is.

Neemt eens een proef. Voor 70 ct. heeft U reeds een busje

OVOMALTINE
versterkt ook U!

WRIGLEY'S
KAUWGOM
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5
ct.

VIER STUKS
PER PAKJE

WRIGLEY

CAMILLA HORN zegt: „Mijne vele filmvrienden en ik gebruiken steeds NURBLOND en wij zijn er verrukt over“.

NURBLOND THANS 25 CTS.
Nu kan iedere blondine zich de weelde veroorloven het haar met Nurb blond te verzorgen.

Het is de vurigste wensch toch van alle blondines om de zegevierende lichte schoonheid van hun blond haar te behouden. En met recht, want glanzend blond haar maakt ieder gelaat mooier. Wanneer U Uw haar regelmatig met Roberts Nurb blond verzorgt, zal het er steeds schitterend blond uitzien. Nurb blond toch, de over de geheele wereld bekende speciale shampoo voor natuurb blond haar, voorkomt, zoals bekend, niet alleen het donker worden van natuurb blond haar, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar de goudtint der kinderjaren terug. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna en ook geen soda of schadelijke bestanddelen. Overal verkrijgbaar. Probeer het nog heden. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag, Ned.-Indië: N. V. B. G. Stibbe's Export Mij., Batavia en Soerabaya.

ROBERTS

Thans **25**

NURBLOND

De speciale shampoo voor blondines

cts.

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

Bruin

door

NIVEA
of **NIVEA-OLIE**

Beide bevorderen het bruin worden en doen het gevaar van zonnebrand verminderen. Van tevoren echter goed inwrijven en nooit met een nat lichaam een zonnebad nemen! Op deze wijze kunt U, bewonderd om Uw gezond en frisch uiterlijk, zonder zorg genieten van licht en lucht.

Nivea werkt bij hitte aangenaam verkoelend, Nivea-Olie beschermt bij frisch weer tegen een te sterke afkoeling. Beide zijn niet te vervangen of na te maken, want zij alleen bevatten Eucerit.

Nivea in dozen en tuben van 20 tot 90 Ct.
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 Ct.
Beiersdorf N.V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

IN HET HART VAN

HART VAN DE STAD

(N.Z. VOORBURGWAL)

VOOR BROERTJES

Twee eendere Slipovers in verschillend patroon gebreid.

Deze slipovers zijn gebreid met aluminium naalden no. 2¹/₂, van onverschietbaar katoen met zijden draad. De grootste ervan is van den schouder gemeten 40 c.M. lang; de wijdtte onder de armen, rondom, is 66 c.M.

Men begint aan den onderkant van het voorpand, waarvoor men 84 st. opzet en breidt eerst 'n boord van 18 toeren 1 r. 1 aver.

Den eersten toer hiervan breidt men in den achterkant van de steken. Dit is eenigszins lastig, maar het loont de moeite, daar men er 'n stevig randje door krijgt, dat niet lubbert. Na den boord begint men aan het patroon, dat uit 8 toeren bestaat.

1ste toer : 5 r. 1 aver. 2de toer : 1 r. 5 aver. Deze beide toeren 2 keer herhalen. 7de toer : 1 r. verder 3 aver., 3 r. De toer eindigt met 1 r. 8ste toer : 1 aver. Verder : 3 r., 3 aver. Aan het einde van den toer : 1 aver.

Heeft men dit geheele patroon 8 keer gebreid, dan verdeelt men de steken voor de halsopening aldus : Men breidt 42 st., neemt dan 'n nieuw kluwen en breidt daarmee de overige 42 st. 2de toer : 42 st. breien; met het andere kluwen : 42 st. breien. 3de toer : 40 st. br. 2 st. samenbr.; met het andere kluwen : 2 st. samenbr., 40 st. br. 4de toer : 40 st. br.; met het andere kluwen 40 st. br.

Zoo mindert men, om den anderen toer, 1 st. aan weerskanten van de halsopening, tot men aan beide kanten 12 st. geminderd heeft. Tegelijkertijd echter begint men aan de armsgaten, zoodra men 10 keer het geheele patroon heeft gebreid. Men kant dan, beginnende bij een r. toer aan het begin van de eerstvolgende 2 naalden, 4 st. af. Daarna breidt men nog 4 keer aan weerskanten van de naald, bij elken r. toer, 2 st. samen. Men houdt dan aan elken kant van de halsopening ten slotte nog 22 st. over. Hierop

breidt men recht door tot de armsgaten, recht gemeten, 10 c.M. hoog zijn. Dan bewaart men de steken op 'n extra-naald.

De rug wordt precies eender gebreid tot aan de armsgaten, echter zonder halsopening. Men mindert dan aan weerskanten voor de armsgaten als bij het voorpand en breidt verder recht door tot de armsgaten even hoog zijn als bij het voorpand. Dan breidt men 22 st., kant 24 st. af voor den hals en breidt de overige 22 st.

Men kan de schoudersteken afkanten en de schouderleden dicht naaien. Mooier is het echter als men ze op de volgende manier aan elkaar zet. Men haalt den afgebroken draad door den 1sten st. van den tegenover liggenden schouder, dan door den 1sten en den 2den st. van den 1sten schouder, vervolgens door den 1sten en 2den van den tegenover liggenden, dan weer door den 2den en 3den st. van den 1sten schouder enz. Op deze wijze ziet het eruit of de beide helften aan elkaar gebreid zijn. Bijgaande afbeelding toont dit nog duidelijker dan ik

Twee eendere slipovers, in verschillend patroon gebreid.

Het patroon van den grootsten slipover.

men 9 keer het patroon heeft gebreid, in den daaropvolgenden 3den toer van het patroon. Aan de mindering voor de armsgaten begint men, wanneer men 11 keer het patroon gebreid heeft, in den 5den toer daarna.

Voor halsopening en armsgaten wordt op dezelfde wijze geminderd als bij den grooteren slipover en de armsgaten moeten even hoog worden.

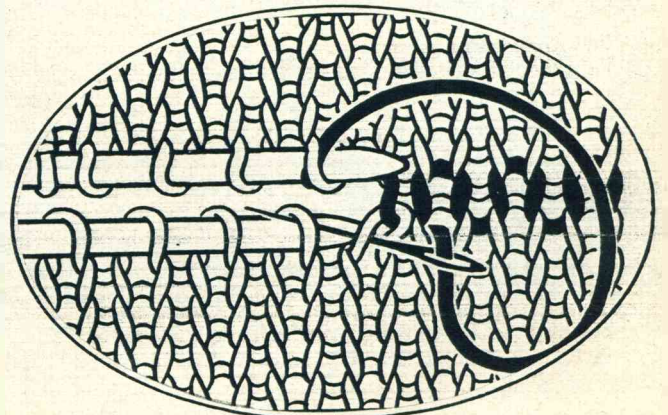
De slipover wordt op dezelfde wijze afgewerkt als de grootere. Dit breiwerk wordt echter niet gestreken.

Voor het breiwerk van deze beide slipovers samen zijn slechts 2 knotten everlasting katoen gebruikt. Dit was echter niet voldoende voor de gehaakte randjes, zoodat men met 2 knotten zou kunnen volstaan indien men hiervoor nog iets anders heeft. Deze randjes kunnen heel goed van 'n afstekende kleur worden gehaakt.

Natuurlijk kunnen deze slipovers ook nog in grootere of kleinere maten gebreid worden. Daar het patroon van den grootsten slipover uit 6 st. bestaat, moet 't geheele aantal st. dat men ervoor opzet echter steeds deelbaar zijn door 6.

THÉRÈSE.

Hoe de schouderleden aan elkaar gezet worden.

het beschrijven kan.

Zijn de schouders aan elkaar gezet, dan wordt de slipover eerst onder 'n vochtigen doek gestreken. Dan worden de zijleden dicht genaaid en ten slotte worden halsopening en armsgaten afgewerkt met 2 gehaakte toeren van vaste steken. In de halsopening van voren worden daarbij telkens 'n paar steken overgeslagen.

De kleinere slipover is, van den schouder gemeten, 34 c.M. lang. De wijdtte onder de armen, rondom, is 61 c.M. Er worden 80 st. voor opgezet en eveneens eerst 'n boord gebreid van 18 toeren 1 r. 1 aver. De 1ste toer hiervan wordt in den achterkant der steken gebreid. Het patroon voor dezen slipover bestaat uit 6 toeren.

1ste toer : r. 2de toer : aver. 3de toer : r. 4de toer : 1 r. 1 aver. 5de toer : 1 aver. 1 r. 6de toer : 1 r. 1 aver.

Men begint aan de halsopening, nadat

*Het patroon van den klein-
sten slipover.*

De Prinses in den Wolkenkrabber

DOOR ANNE GARDNER

Op de zestigste verdieping van het New-Yorksche Imperial-gebouw heeft Paul Grafton zijn privé-kantoor, in welk vertrek hij, voor het oog der wereld, resideert als de toekomstige eigenaar der Grafton Maatschappij waarvan Paul's energieke grootvader de oprichter was. In feite echter wordt deze machtige maatschappij noch door den jongen Paul, noch vanuit dit vertrek bestuurd. Dit geschiedt door een directie welke zetelt en arbeidt in de lager gelegen verdiepingen; Paul is slechts een ornament, iemand die geduld en ontzien wordt en wien men daarom een „privé-kantoor” en een „privé-secretaresse” heeft toebedeeld, welke laatste daarom slechts zelden door haar jongen meester ontboden wordt. Deze verveelt zich gruwelijk, niet alleen in zijn hooggelegen kooi, maar ook daarbuiten, waar hij nergens contact heeft met vrienden en kennissen. Liever dan zijn avonden door te brengen met zijn humeurige grootmoeder, bergt hij zichzelf op in zijn privé-vertrek, waar hij uren lang naar buiten kan staren door de groote spiegelruit naar beneden op het gekriool daar in de diepte... Op een avond dat hij weer zoo aan het venster stond, werd hij door een of ander geluid uit zijn sombere gepeinzen gewekt, hij kwam tot het bewustzijn dat zulk een geluid op die plaats en op dat uur niets goeds kon voorspellen, greep derhalve een stok en posteerde zich bij de deur welke hij ten slotte met een ruk opende om tot een merkwaardige ontdekking te komen.

Wen laten thans de schrijfster aan het woord van dit gezellig, prettig en boeiend geschreven premieboek, hetwelk u dezer dagen door onze bezorgers of agenten zal worden aangeboden tegen de uiterst billijke vergoeding van slechts 17½ cent voor een ingenaaid of 70 cent voor een gebonden exemplaar.

Tegenover hem in de deuropening, met opgeheven hand, als bescherming tegen den opgeheven stok, stond een meisje.

Paul had zich voorbereid op een botsing met een troep onbesuisde kerels. En nu dit meisje — wat een tegenstelling! Zij was jong, niet heel groot, en slank, maar niet mager. Zij droeg een effen donkere japon. De hand, die zij omhoog gestoken had, was klein en mooi gevormd, en zij droeg er geen ring aan. Een paar groote, verschrikte oogen staarden hem aan. Veel meer kon hij van haar gezicht niet zien, maar haar wenkbrauwen waren fraai gebogen, en een lok zacht, donker haar kwam onder haar kleine hoedje uit. Paul had zich nog nooit van zijn leven zoo onnoozel gevoeld. Door den terugslag van zijn gevoelens was hij voor 't moment niet in staat, iets te zeggen of te doen, en het meisje stond nog steeds als een standbeeld, met de hand voor het gezicht, ongetwijfeld doodsbang.

Arm kind! Zij had zoo iets tengers en hulpeloos, zij scheen zoo geschrokken te zijn, dat er iets begon te roeren in Paul; dat hij de verlegenheid vergat, die hij tegenover meisjes altijd gevoeld had. Tegenover meisjes namelijk, die wisten dat ze „bij” waren, en schrandere dingen zeiden om het te bewijzen; meisjes, die wisten, dat ze knap waren, en de hulde opeischten, die ze voor haar schoonheid verdienden. Maar hier stond een meisje, dat behoefte scheen te hebben aan bemoediging en steun. En Paul begon zich van zijn riddertaak te kwijten met een hoffelijkheid, die hij in zichzelf nooit had gekend.

„Ik was net een beetje aan mijn kamergymnastiek,” zei hij, en hij maakte een paar zonderlinge zwaaien met zijn stok. „Licht u me alstublieft niet uit!”

De oogen van het meisje keken naar hem, ongeveer op dezelfde manier, dacht hij, als een opgejaagd dier de bewegingen moest volgen van den jager, die naderde. Hij deed nog eens extra zijn best, om haar te overtuigen, dat zij niets te vreezen had, door den stok achter zijn rug te doen

verdwijnen. Hij maakte een handbeweging naar den kant van zijn bureau.

„Ik zat net te hopen, dat er maar eens iemand kwam. 't Is hier zóó verschrikkelijk stil 's avonds.”

En toen zag hij, dat de hand alleen maar dienst deed om een neiging tot lachen te verhelen, en dat de oogen ietwat spottend keken, en volstrekt niet opgejaagd. Hij voelde zich een echten kwa-jongen.

„U bent warempel heelemaal niet bang!” zei hij verwijtend.

Toen liet het meisje haar hand zakken, en er vertoonde zich een pikant, aantrekkelijk gezichtje. Snel had zij haar roode lippen gedwongen tot een trek van beschroomden ernst, maar haar donkere oogen, onder lange, zwarte wimpers, straalden van pret. Het was 'n mooi, lief, levendig gezichtje, met dat blank en rood en zwart, en die lachende oogen.

„O, pardon!” riep ze uit, „had ik bang moeten zijn?”

„Nou — ik moet er nogal kwaadaardig uitgezien hebben, denk ik, toen ik achter die deur vandaan sprong, en met een knuppel tegen u stond te zwaaien!” Wat was dat voor een meisje, om zoiets grappig te vinden?

„Ik vond u wel leuk,” antwoordde het meisje. „Streng, maar niet wild. Zoo'n soort van wreken den engel. Wie dacht u eigenlijk, dat er was?”

Paul lachte een spijtig lachje. „Een stuk of zes bandieten met een machinegeweer!”

„Oo!” Ze deed niet plagerig meer en keek hem aan met ontzag. „Dan vind ik u verschrikkelijk dapper, om op zoiets af te gaan met niets dan een wandelstok!”

„Heelemaal niet dapper,” sprak Paul haar snel tegen. „'t Kon even goed wat anders zijn. En dat was 't ook.”

Toen begon het meisje ineens weer te lachen — maar heel anders; op een vriendschappelijke, heel lieve manier. Dat lachje zei: Je bent van 't goede soort. Ik mag je wel, en ik vind dit spelletje wel leuk.” Dat lachje drong Paul in het hart en begon zich daar te weren op een totaal nieuwe, maar beslist prettige manier.

Ten eerste gaf 't hem een gevoel, zooals een eenzaam kind zou hebben, als 't een prettigen speelkameraad kreeg. Ten tweede vergat hij er door, dat hij tegen vrouwen nooit iets wist te zeggen. Hij vergat zelfs zich af te vragen, wie dat meisje was, en wat zij hier kwam doen. Kortom, dat lachje was de verklaring voor heel de (anders onbegrijpelijke) houding, die Paul aannam in het gesprek, dat er volgde.

Hij was zich nog maar van één ding bewust: zij was door een soort wonder aan zijn deur verschenen, en hij zou niet willen, dat ze weer weg was. Ze was zoo opgewekt en levendig, zoo echt menscheijk en zoo geruststellend; ze vroolijkte zijn trieste kamer op en ze verjoeg de ziekelijke invallen, die hem bestormd hadden. Hij spande al zijn vindingskracht in, om haar gezelschap niet te verliezen.

„Ik verzuim schromelijk de plichten der gastvrijheid,” verweet hij zichzelf hardop. „Komt u niet even binnen?” Hij wou haar met een hoffelijk gebaar naar binnen nooden, en merkte, dat hij dien lammen stok nog in de hand had. Toen lachten zij weer, beiden, en snel zette hij den knuppel weer in zijn hoek. Toen hij terugkwam, stak hij beide handen uit.

„Alstublieft. Ziet u? Niets in mijn handen, en niets in mijn mouwen. Als u mij de eer wilt aandoen...” Met een diepe buiging herhaalde hij het uitnodigend gebaar.

„O, maar... u begrijpt... 't is een vergissing!” Het meisje werd verlegen en aarzelde. „Ik... ik had heel iets anders verwacht. Ik... moet gauw weg...”

„Weg?” Paul was zichtbaar teleurgesteld. „Vertel u me dan ten minste, wat u verwacht had.

Misschien kan ik er u toch aan helpen.”

„Zoo bedoel ik 't niet!” Het meisje lachte weer. „Ik wou zeggen — ik moest hier heelemaal niet zijn. Ik heb hier niets te maken.”

„Dan staan we kiet!” riep Paul triomfantelijk. „Ik heb hier óók niets te maken. Als ik den heelen dag aan dat bureau kan zitten nietsdoen, kunt u wel een paar minuten blijven zitten.”

„Als dat een raadsetje is, geef ik 't op.”

„Als ik 't uitleg, komt u dan binnen?”

Het meisje aarzelde, maar nieuwsgierigheid scheen te winnen. „Heel even dan.”

Paul had een gevoel, alsof hij een wondere prestatie had verricht, toen zij haar plaats vlak voor de deur verliet en zich naar binnen waagde, met een bewonderenden blik naar het weelderige meubilair.

Hij volgde haar blik, en vroeg: „Hoe vindt u 't?”

„Prachtig natuurlijk,” antwoordde ze. „U schijnt 'n heele meneer te zijn, dat u zoo'n kantoor hebt.”

„Dat is het antwoord op het raadsel,” zei hij, alsof daarmee alles verklaard was. „'t Is allemaal voorwendel. Dit...” Hij wees naar een kostbaar muurtapijt, en toen naar een prachtig Oostersch vloerkleed, „en dit — en dat vooral!” Bij de laatste woorden wees hij naar het kolossale gebedeldhouwd eiken bureau.

„Hoe meer u praat, des te minder begrijp ik er van,” zei het meisje. „Wat bedoelt u eigenlijk?” Maar haar belangstelling was gewekt; ze scheen er niet meer aan te denken, heen te gaan.

„Een voorwendel,” begon Paul gewichtig, „is een poging om iets te laten lijken, wat het niet is. Door dit decor tracht ik den indruk te wekken, dat ik een man van gewicht ben. Het blijkt te werken — bij menschen, die me absoluut niet kennen.”

Het meisje voelde den ernst, die er onder de schertsende woorden school, en ernstig was haar antwoord. „Ik heb geen verstand van zaken, maar ik weet wel, dat niemand zoo'n kantoor voor niets heeft. Als u geen man van gewicht bent, wat doet u hier dan den heelen dag?”

Paul glimlachte op een wrange manier. „Uit het raam kijken.”

En toen hij den ongeloovigen trek zag in het gezicht van het meisje, voegde hij er snel aan toe: „Niet als er menschen zijn, natuurlijk. Enkel als ik alleen ben.”

Haar verwondering veranderde in ergernis. „Nu houdt u me voor den gek,” zei ze.

„Nee, heusch niet. 't Is zoo. Komt u maar eens kijken. Is 't geen prachtig gezicht?”

Onwillig gaf het meisje hem zijn zin. Paul deed het raam zoo wijd mogelijk open; naast elkaar bogen zij zich over de lage vensterbank, en zagen zij neer op het panorama beneden hen.

Stad zagen zij, zoo ver zij kijken konden, een mozaïek van licht- en schaduwvakken; blokken graniet, die ééns wolkenkrabber geheeten hadden, maar nu schenen neer te hurken aan de voeten van den reus. Nieuwere gebouwen, hooge blokken metselwerk, glansden hier en daar, als verlichte trappen naar de altaren van onverzadigbare goden. Kleine, felle reclames tintelden in de verre diepte, wezens van een andere wereld toeroepend, den kriuelenden menschjes, die zich over de heete aarde bewogen. Het was, alsof Paul en dat meisje hingen in de oneindigheid, en naar een schouwspel keken, dat voor hun vermaak gegeven werd.

Hoe het verdere verloop van dezen roman is, welke rol deze plots verschijnende jongedame er in speelt, en hoe zij dit doet, zal u onder het alleraangenaamst tijdverdrif van de lezing hiervan duidelijk worden.

In dit boek bevindt zich ook een prijsvraag voor welke goede oplossing een aantal prijzen is beschikbaar gesteld.

Uitslag Prijsvraag, voorkomende in het Premieboek „De Valsche Beschuldiging”.

Op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in het boek „De Valsche beschuldiging”.

De gevraagde woorden zijn:
1. lachen; 2. uiteen; 3. carton; 4. humaan; 5. tarten; 6. varken; 7. albion; 8. ademen; 9. rollen; 10. tanden; 11. duiden; 12. inzien; 13 erwten; 14. nukken; 15. staken; 16. torsen.

Het woord, bestaande uit de eerste letters dezer woorden, is dus: LUCHTVAARDIENST.

De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare fauteuil met kussens, viel ten deel aan: R. H. v. Otterloo, Wilhelminastraat 10, Emmen (Dr.).

De overige prijzen, ieder F 2.50, aan: Mej. F. Karel, Nieuwe Binnen-

weg 302, Rotterdam; T. Schrap, Bergakkerweg, Nunspeet; J. B. Faber, Petrus Hendriksestraat 43a, Groningen; C. J. Krug, Dijkstraat 83, Vlissingen; H. Swart-Heesjelinck, Zwitserwal 2, Leeuwarden; P. Seip, Roelof-Arendsveen; Mej. G. H. Naaktgeboren, Afrikaanderplein 33 a, Rotterdam; U. J. Hofman, Tuinstraat 30, Assen; M. Vonk-Kiepe, O.Z. Voorburgwal 86 I, Amsterdam; J. Gerritsen, Grootestraat 137, Almelo; M. Joosten, Zutphenschestraat 4, Apeldoorn; H. v. Heessel, Eerschot A 499, St. Oedenrode; C. M. Filet, Palmstraat 13, Utrecht; Mej. A. Hermans, Dorpstraat 87, Eijs-Wittem; H. J. Schalker, Loenenscheweg K 132, Eerbeek; Mej. G. C. v. Loenen, Veenweg 22, Deventer; W. v. d. Linden, No. 114, Hoog-Blokland; J. H. Perriens, Amstenrade (L.); R. E. Filet, Wilhelminalaan 6, De Bilt; M. Michiels, Beugen.

DE BITTERE KELK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Het mannetje was geducht in de war. „Ja, meneer Beckwith, — meneer.” „Lieve hemel! Jij — de man van Ellen!” De humor van het geval trof Alan onweerstaanbaar, en hij lachte daverend. Beverly keek van den een naar den ander.

„Ken je hem, Alan?”

„Of ik hem ken? Of ik hem ken! Beverly, mag ik je even voorstellen: de heer Schele Scoggins, mijn trouwe metgezel in opdracht van meneer North; een trouwe en onafscheidelijke vriend, een afschuwelijk slechte caddie, en een gulzig verslinder van walglijke saucijzenbroodjes — en tevens de man, die waarschijnlijk eenmaal op zal stijgen langs de maatschappelijke ladder wegens de omstandigheden van mijn overlijden. Meneer Scoggins — mevrouw Beckwith.”

Beverly lachte niet. De Schele was zenuwachtig en onrustig.

„Luistert u maar niet naar hem, mevrouw Beckwith, hij heeft zoo'n rare manier van grapjes maken... Hem en ik zijn nogal familiaar met elkaar, ziet u, en...”

Beverly begon weer te spreken, koud en stug.

„Is dat — de man van North?”

„Ja,” antwoordde Alan kalm. „Wat zullen we ons daar zenuwachtig over maken? We wisten vooruit, dat North me na zou laten gaan — en je hebt natuurlijk wel begrepen, dat Ellen namens den voorzichtigen Andrew...”

„Ja, dat wist ik.”

„Lieve help!” riep Ellen er tusschen. „Wat zijn diè alle twee slim!”

„En dus,” ging Alan voort, „hebben de Schele en ik maar besloten, het een beetje gemoedelijk op te vatten. Welkom in mijn woning, meneer Scoggins. En ik maak je mijn compliment over de keuze van je vrouw. Goeden morgen verder.”

Maar Beverly's gezichtje stond nog ernstig, toen zij met hem naar de huiskamer ging. „Vind je 't niet griezellig, Alan?”

„Het gezelschap van den Schele? Heelemaal niet. Ik zou 't veel erger vinden, als ik niet wist, wien ik aldoor achter me had. Dat er iemand zijn zou, sprak vanzelf.”

Zij knikte, niet geheel overtuigd. „Van Ellen vermoedde ik 't natuurlijk, maar dat 't haar man zijn zou... Andrew North is geen mensch!”

Hij bleef nog een poosje thuis; toen gingen Beverly en hij een flinke wandeling langs het meer maken. Zij moest twee stappen doen tegen hij één, maar zij liep gemakkelijk en elegant, en zij hadden bijna zes kilometer afgelegd, toen zij met een gezonden eetlust thuiskwamen, om te lunchen.

En toen volgde de uitgaansmiddag met Garry — met een blijde, praatgrage Garry, die opgetogen was over den voorspoed van haar jongen vriend. Met haar ging 't nu ook beter, vertelde ze. Zij had het gewaagd, een paar nieuwe huurders hogere prijzen te vragen, en daar waren ze gewillig op in gegaan.

„Had je al veel eerder moeten doen!” snauwde Alan schertsend. „Je houdt alles goed bij, en je geeft den menschen goed te eten.”

Den avond was hij weer alleen met Beverly. Hij huurde een auto zonder chauffeur, en zij maakten een flinken rit in den omtrek der stad. Zij hadden niet veel te zeggen, maar hun zwijgen scheen overvol te zijn van gedachten. Alan voelde zich gelukkiger, dan hij nog ooit in zijn leven geweest was; woorden schenen hem daar te nietig bij. De koele Novemberlucht verfrischte zijn wangen, en Beverly drong haar gezichtje in de zachtheid van den bontmantel, dien hij voor haar gekocht had.

Tegen middernacht kwamen zij thuis. Zij picknickten in de keuken — brood met Zwitsersche kaas en gemberbier — en toen ging zij naar haar kamer. De dag scheen 'n blijvenden vorm te hebben gegeven aan hun verhouding: een liefde, die van beide zijden erkend was, maar niet te openlijk bekend moest worden — een vrijmoedige en fiere vreugde in elkanders gezelschap — een vergeten van de tragische toekomst en 'n genieten van 't heerlijke heden.

Ook de ochtend verjoeg de feestelijke stemming niet. Aan het ontbijt informeerde Alan joviaal naar de gezondheid van den Schele, en Ellen antwoordde met goedgemoedheid, ietwat ruwe spraakzaamheid. Toen stond Alan op, en hij keek spijtig op zijn horloge.

„Ai — ik zal weg moeten! 't Spijt me...”

„Golf?”

„Ja... Als ik niet afgesproken had...”

„Ga maar gauw, Alan. Je wordt zoo duf, als je den heelen dag binnen blijft. Kom je thuis lunchen?”

„Nee.. vervelend.... Ik heb Jock beloofd, dat ik met hem bleef lunchen. Als ik geweten had...”

„Wat?”

„Nou ja... als ik 't geweten had, had ik 't niet afgesproken.” Hij nam zijn pet. „Dus tot een uur of twee dan, Beverly.”

Zij glimlachte en wuifde, en hij ging de deur uit, en met de lift naar beneden. Hij had het land aan golf en aan Jock en aan het weer en aan alles. Hij had bij Beverly willen blijven. Op straat pikte hij den onvermijdelijken Scoggins op, zij namen een taxi en reden naar het golfterrein.

Het was een lange rit, en de Schele verbaasde zich over de zwijgzaamheid van zijn vriend; die scheen zoo slecht overeen te stemmen met het glimlachje, dat voortdurend om zijn dunne, gevoelige lippen speelde.

Zij bereikten de golfvelden — en daar was een meevallertje: Jock was er niet; hij had 's nachts kiespijn gekregen, werd Alan meegedeeld, en zat op 't oogenblik te krimpen in den stoel van een tandarts. Met geestdrift sprong Alan in een taxi, met den opgeluchten Schele, die het oude eezame spel nog steeds niet kon uitstaan, en beval den chauffeur: „Naar huis, James.”

De Schele kon zijn plaats op het trottoir weer innemen, en Alan ging de vestibule in. De lift was er niet. Hij drukte een paar malen op den knop, maar de kooi kwam niet. Toen, ongeduldig, ging hij de trap op.

Hij nam de treden bij twee of drie tegelijk. Hij kwam op zijn eigen verdieping, aan het einde van de lange gang. Hij ging den kant van zijn woning op..

Toen bleef hij plotseling staan. Zijn oogen gingen wijder open, en hij kreeg een eigenaardig onpasselijk gevoel.

Terwijl hij stond te kijken, drukte een man op den belknop naast de deur van zijn flat. Het was een knap jongmensch — twee- of drieëntwintig mischien — slank, keurig gekleed.

De deur ging open. Beverly kwam de hall in. Zij zag Alan niet, toen haar hand die van den bezoeker greep. Alan hoorde haar blijden uitroep, en hij zag, dat de jongeman Beverly volgde naar binnen. De deur ging achter hen dicht.

Alan bleef een minuut roerloos staan. Toen keerde hij zich om, liep langzaam de trap af, naar de vestibule en ging de straat weer op.

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Schele Scoggins kwam naar hem toe. „Wat gaat u nu doen, meneer Beckwith?”

„Waar bemoei jij...” Toen hield Alan zich in. „Pardon, Schele, ik bedoel 't zoo niet...”

„'t Is al goed, meneer — best in orde. Ik zal wel meelopen.”

„Goed. Maar blijf vandaag liever 'n eindje achter. Ik heb geen zin om te praten.”

Alan liep de straat in. Zijn hersenen schenen te branden. Dat dit nu juist moest komen, vlak op zijn blijdschap over Beverly! Hij was de dupe van 'n heftige, onredelijke jaloezie.

Hij bleef eerlijk. Het kon natuurlijk een bloedverwant zijn, een oude vriend — en het mócht desnoods iemand zijn, van wien Beverly gehouden had, of hièld... Hij was haar man, en toch was hij in zekeren zin nog een vreemde voor haar. Nog kort te voren had zij hem vierkant gezegd, dat er nooit 'n grootere teederheid tusschen hen moest komen — en zij had stelselmatig vermeden, hem iets over haar vroegere leven te vertellen. Maar zij was gedwongen tot dit huwelijk — haar verleden ging hem niets aan; hij meende niet eens het recht te hebben, om terug te gaan naar zijn woning, en te vragen, wie die bezoeker was.

Voor het eerst had hij de tastbare ondervinding opgedaan, dat er een tijdperk in Beverly's leven was, waar hij niets van wist; dat hij eigenlijk nièts wist — op twee maanden van haar bestaan na. Hij voelde zich een vreemde, een buitenstaander. Hij voelde, dat hij een vrij belachelijk figuur sloeg.

Enfin, goed! Dan werd alles maar weer anders. Uit was het met de rooskleurige droomen van een uur te voren, weg was de drang naar leven en liefde. Hij wou, dat het maar vast de laatste maand van zijn leven was. Misschien waren zijn gedachten melodramatisch, maar jonge menschen denken in zulke omstandigheden zelden gematigd, en het was voor Alan de eerste ervaring van dien aard.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den benedeleider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood zijn schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar trekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem.

Grimmig besloot hij, gewoon verder te leven, zooals hij gedaan had, zijn rol zoo goed mogelijk te spelen, en Beverly nooit te laten merken, wat hij toevallig te weten was gekomen. Dit besluit gaf hem een gevoel van gemoedsadel en rechtvaardigheid, en hij begon den terugweg.

Het was verbazend, zoo ver als hij geloopt had. De Schele spande zich in, om hem bij te houden. Het manneke hijgde van de ongewone inspanning, en er lag een smeekende trek op het smalle gezicht van den aspirant-revolverbandiet. Alan stapte voort met losse, afstand-verslindende schreden, en de Schele draafde achter hem aan. Het was koud — de grijze winter had een vinger op de stad gelegd. Lage, snel voortdrijvende wolken dreigden met den eersten vederigen sneeuwval. De menschen liepen met gebogen hoofden tegen de koude stroomingen in — en Alan voelde, dat hij nu eerst, nu voor 't éérst, werkelijk ongelukkig was. Nu begon hij te leeren, dat enkel lichamelijke ongemak er niet het minste op aan komt.

Zij naderden het flatgebouw. Werktuiglijk greep Alan een sigaret, en hij trok een leeg pakje uit zijn zak. Hij stak de straat over, naar den winkel op den hoek, om nieuwen voorraad in te slaan. De Schele ging moe op den trottoirband zitten. Alan kwam den sigarenwinkel weer uit, en bleef aan dien kant van de straat staan; min of meer ontsteld staarde hij naar de vensters van zijn woning.

En terwijl hij daar zoo stond, gebeurde er iets. Door den ingang van het gebouw kwam de jongeman naar buiten, dien Alan een uur te voren zijn woning had zien binnegaan. De jongeman bleef op de stoep zijn overjas staan dichtknoopen, en liep toen weg, in Zuidelijke richting.

Maar dat was nog niet alles. De vreemde kreeg Scoggins in 't oog. Even hief de Schele zijn hand op, om te groeten. De vreemde bleef staan, maakte een praatje met den Schele, en ging toen verder.

Alan was overduisd. Hier deed zich een nieuwe complicatie voor — nieuwe stof tot nadenken. Het verwonderde hem, dat de Schele den jongeman kende. Zou North daar weer achter zitten?

Geleidelijk kwam er nieuwsgierigheid in de plaats van zijn vroegere ergernis en woede. De ontmoeting tusschen den Schele en den vreemden jongeman, hun korte gesprek — het waren teekenen, dat deze persoon ook een draad was van het net, dat zoo handig en zoo knellend om hem, Alan Beckwith, heen was geknoopt. Maar in die opvatting bleef het nog onverklaarbaar, dat Beverly den bezoeker had begroet met echte blijdschap in haar stem.

Er kwam een nieuwe, afschuwelijke gedachte in hem op: was het mogelijk, dat ook Beverly rapport indiende aan Andrew North? Was zij dan toch zóózeer op de hand van den onverzoenlijken meester van zijn lot, dat zij North en diens agenten op de hoogte hield van zijn komen en gaan? Het was een zeer wrang idee — hij kon er moeilijk aan gelooven. Maar er waren wel méér dingen moeilijk te gelooven in deze heele walglijke verwickeling, waarin de eene onaangenaamheid met droeve noodzaak scheen te moeten volgen op de andere.

Eindelijk echter zou hij een deel van den sluier kunnen oplichten. Alan stak de straat over, en liet een hand neerkomen op den schouder van Scoggins, toen die moede stakker was opgestaan. Alan's stem klonk scherp en schor.

„Wie was dat jongmensch, Schele?”

„Welk jongmensch, meneer Beckwith?”

„Die zooveen mijn huis uit kwam... waar je mee gepraat hebt...”

„O! Die? U had hem allang moeten kennen, meneer.”

„Waarom zou ik hem moeten kennen?”

„Omdat 't uw bloedeigen zwager is,” grijnsde de Schele.

„O!”

De eerste seconde voelde Alan zich onbeschrijfelijk slap in de knieën. Toen kwam er een gevoel van nooit gekende opluchting in hem naar boven, en hij voelde neiging, om hard te gaan schreeuwen van puur geluk. Belachelijk waren zijn gedachten geweest, belachelijk, stuk voor stuk! Hij wou naar boven rennen en excuus vragen.

„Een broer van mijn vrouw?” vroeg hij.

„Precies, meneer.”

„Ik... ik wist niet eens, dat ze een broer had.”

„O nee?” Scoggins werd voorzichtig. „Misschien heb ik mijn mond weer voorbij gepraat, meneer Beckwith. Ik doe altijd zooiets idioots. Ik schijn niet erg dik in mijn hersens te zitten.”

„Je bent een prachtkerel, weet je 't nu? En vertel nu eens op — wat is 't voor een knaap? Wat doet hij?”

De Schele bleef op zijn hoede. „Hij heet Johnny.”

„En wat doet hij?”

„Ja... ik weet niet eens, of hij wat uitvoert.”

Alan keek hem strak en streng aan. „Je weet een massa meer, dan je me verteld hebt, meneer Scoggins.”

„Nou, wat zou dat dan nóg? Ik krijg mijn salaris toch zeker van meneer North?”

North! Aan alle kanten kwam Alan voor dien naam te staan. Als de tralies van een cel... de doodscel.

„Je hebt gelijk, Schele. Ik heb geen recht, om je uit te hooren. Maar 't wil voor mij nogal wat zeggen... om 't een en ander te weten te komen.”

„Dat begrijp ik, meneer,” zei de Schele. „Als ik er binnenkort tusschenuit moest, zou ik ook graag wat willen weten over de lui, waar ik mee aangetrouwd was.”

„Precies, nu ben je er achter. Maar ik zal je niets meer vragen...”

„Wacht eens eventjes, meneer. Ik geloof, dat ik een idee heb.”

Alan wachtte geduldig, tot het idee er was. Hij zag de oogen van het kleine mannetje ophelderen.

„Kijk eens, meneer Beckwith — 't zou een beetje gek zijn, als ik aan 't babbelen sloeg, terwijl uw eigen vrouw haar mond houdt, is 't niet zoo?”

„Ja, daar kan ik inkomen.”

„Maar niemand kan me kwalijk nemen, dat ik u op iemand anders afstuur, die overal van weet, denk ik!”

„Waarachtig! Schele, als je zoo doorgaat, word je een genie!”

„Maar 't blijft natuurlijk onder ons?”

„In ieder geval, Schele.”

„Mooi, gaat u dan maar mee.”

„Waar naar toe?”

„Johnny Ames heeft een meisje. Een verbazend leuk kind. Ze is in de kapperszaak van 't Empire-hotel, voor de manicure. Ze kent Johnny door en door en ze weet alles van 'm. En er is best met haar op te schieten ook. Ik zal 'r u wijzen — en dan ziet u zelf maar verder.”

„Mooi. Dus je stelt me aan haar voor...”

Schele Scoggins lachte.

„U voorstellen! Wat 'n idee! Hoor eens, meneer Beckwith, aan zoo'n kind als May Deshler hoeft u heusch niet voorgesteld te worden. U stapt maar gewoon binnen, u gaat aan haar tafel zitten, u steekt uw grijpstuivers uit en u zegt „hallo”. Dan voelt ze zoo, dat u een gare bent, en de rest gaat vanzelf.”

„Zoozoo,” zei Alan. „Als ze tegen iedereen zoo openhartig is...”

„Hoor eens, meneer,” gaf Scoggins ten antwoord, „ze praat zoo langs d'r neus weg — maar ze heeft je langs d'r neus weg zoo in de smiezen óók — en als ze wat meent, méént ze 't!”

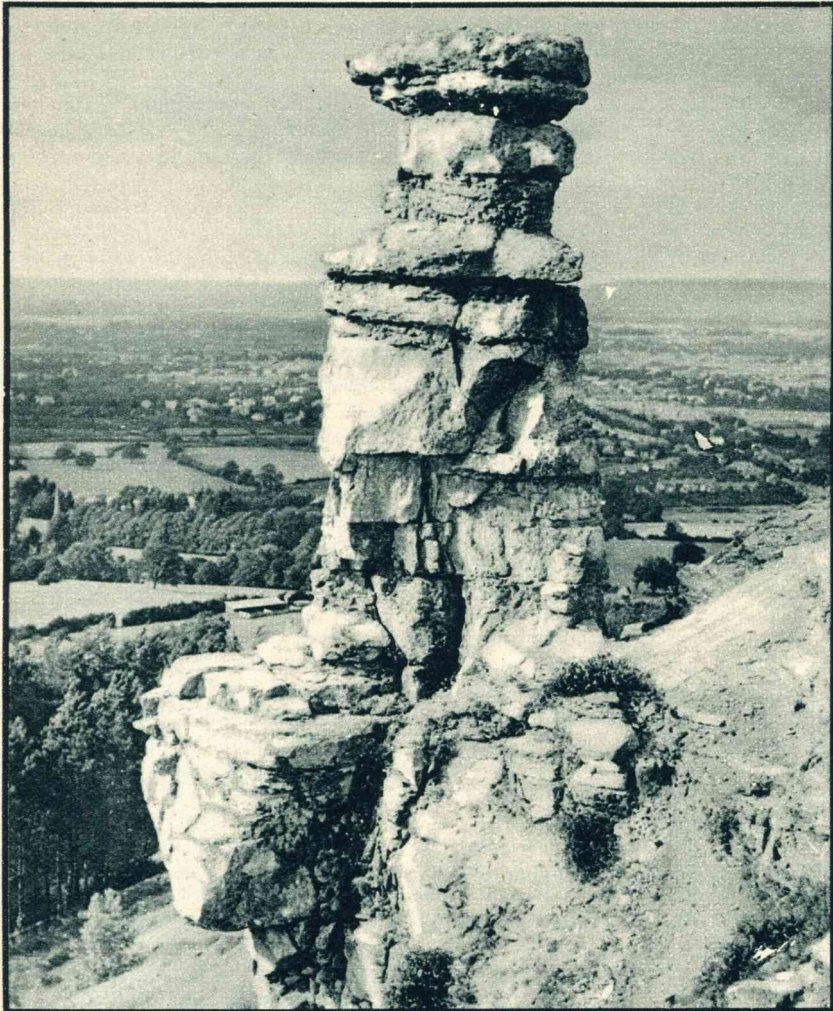
VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Het Empire was het voornaamste hotel der stad — een groot, imposant gebouw, met afschuwelijk weelderige decoraties, die door het grootste deel der burgerij prachtig gevonden werden. De kapperszaak was een der fraaiste afdelingen van de groote onderneming.

Zij kwam uit op de groote beneden-vestibule; het was een groote ruimte van blinkend witte tegels en groote spiegels; met zacht voortsluipend personeel in witte jassen; glinsterende machines en vele, vele schoone juffrouwen in uniformen van witte zij.

Engelsch landschapsschoon — Het dorpje Cockington bij Torquay wordt geroemd als een der schilderachtigste plekjes ter wereld.

Engelsch landschapsschoon. — De Duivelsschoorsteen van Leckhampton, een merkwaardig] natuurmonument, dat de omgeving van Cheltenham (op den achtergrond) beheerscht.

„'t Is koud. Vanmorgen wou ik golfspelen, en nu denk ik over schaatsenrijden.”

„Ik heb nog nooit golf gespeeld,” vertelde ze. „Is 't leuk?”

„Komt u 't maar eens probeeren.”

Haar blik verkoelde even, toen lachte ze.

„Niets voor mij — ik dans liever.”

„Dat kunnen we ook wel eens probeeren.”

Zij hield op met haar werk en keek hem fronsend aan. „Hooft u eens,” zei ze, „ik weet niet, wat u in den zin hebt, en 't kan me niet schelen ook — maar ik ben niet van gisteren. U bent geen man, die met kappersjuffrouwen optrekt, als ik ten minste niet blind ben. Dus ik zou niet weten, waarom u kennis met me zou willen maken.”

„Ik wil graag iedereen kennen, die iets te maken heeft met Johnny Ames.”

„Johnny!” Haar gezicht werd aanstonds zachter. „Kent u Johnny?”

Onwillekeurig sprak Alan de waarheid. „Ik ben zijn zwager.”

Een paar seconden keek zij hem zwijgend aan. „Stakker,” zei ze toen.

„Weet u...?”

„Genoeg om medelijden met u te hebben. Maar Johnny zei, dat hij u nog nooit gezien had.”

„Dat is ook zoo. Ik heb hem vandaag voor 't eerst gezien. Mijn vrouw had zelfs nog nooit over hem gesproken. Kan ik je vertrouwen, May?”

„Zoover als je maar wilt.”

„Hou je van Johnny?”

„O, u moest eens weten...”

„Goed. Ik hou van zijn zuster. Ze heeft moeilijkheden. Er moet bijvoorbeeld een reden zijn, waarom ze me nooit over haar broer heeft gesproken. En nu dacht ik, dat wij tweeën zoo'n beetje familie van elkaar waren. Ik heb niet veel in de melk te brokken, maar misschien zou ik haar kunnen helpen, als ik wat meer over hem wist.”

Zij was nu zeer ernstig; zij keek hem aan met een licht van eeuwenoude wijsheid in haar kinderlijke, blauwe oogen.

„Ik zal maar aannemen, dat u me niet voor zit te liegen.”

Hij liet haar een visitekaartje zien, en een portefeuilletje met zijn identiteitsbewijs van de levensverzekering. „Nu weet u tenminste, dat ik 't ben. U kunt me heusch vertrouwen.”

„Jawel, maar ik moet op mijn tellen passen. Ik wil Johnny nergens in helpen. Hij heeft 't waarachtig tóch al moeilijk genoeg — arm ventje. Maar als u iets zou kunnen doen...”

„Dan zou ik 't heel grág doen. Vertelt u me maar eens iets — hoe oud is hij?”

„Drieëntwintig — dat moogt u in ieder geval wel weten.”

„Zou ik ook zeggen. Wat doet hij voor den kost?”

Zij antwoordde niet onmiddellijk. Eindelijk kwam het: „Drank rijden.”

„Wát?”

„Drank rijden — met een auto, van hier naar de kust. Da's een baantje, waar je durf voor moet hebben! En dat heeft Johnny.”

„O juist.” Alan voelde een zekere teleurstelling; de broer van zijn vrouw dranksmokkelaar... En hij vond het vreemd, dat dit meisje met trots over zijn beroep sprak.

(Wordt vervolgd)

Naar deze indrukwekkende inrichting geleidde Scoggins zijn vriend en slachtoffer, zelf van diep respect vervuld voor al die pracht. Hij zorgde, dat hij buiten gezicht bleef van de manicuristen, die in een rij cellen aan den achterwand van de zaak werkten. Maar aan zijn blik ontging niets.

„'t Is dat blondje in de derde box, meneer Beckwith.”

„Zeker?”

„Absoluut. U kunt niet missen.”

„Merci.” Alan liep in de goede richting. „Wacht jij maar buiten. Ik tref je wel weer, als we uitgepraat zijn.”

De Schele verdween, en Alan ging naar het derde manicure-kamertje. Hij voelde zich allesbehalve op zijn gemak; hij moest een rol spelen, die hem niet aanstond, en waaraan hij niet gewend was. Maar hij werd gedrongen door het verlangen, om meer van zijn vrouw te weten — om, zoo mogelijk, te ontdekken, welke band haar bond aan Andrew North.

Hij voelde zich als een vlieg midden in een spinneweb, waarvan alle draden bij Andrew North uitkwamen. Misschien kon dat meisje hem licht geven; al kwam er door de inlichtingen, die hij hoopte te krijgen, geen verandering in zijn eigen positie, hij zou er toch allicht dienst van hebben bij zijn pogingen, om alles voor zijn vrouw gemakkelijker en prettiger te maken.

Hij was in de box, bijna voor hij het wist. Er kwam een plotselinge schrik over hem, en hij zou gevlucht zijn, als niet een kalme, koele stem hem gevraagd had:

„Manicure?”

„Alstublieft.” Hij ging zitten, en verstoutte zich, om het meisje te bestudeeren.

De Schele had geen verkeerden indruk gewekt. May Deshler was een zeer vrouwelijk persoonje. Zij scheen zich van haar aantrekkelijkheid voor het mannelijk oog zeer goed bewust te zijn. Ze was groot en ietwat gezet en had zwaar goudblond haar, niet kortgeknipt — een bewijs van sterke persoonlijkheid.

Zij had een teint als van perziken en room, en de onervaren Alan vond dit iets heel buitengewoons. Zij was volstrekt niet van het type, dat hem aan kon trekken, maar hoe bekoorlijk zij voor anderen kon zijn, zag hij toch zeer goed.

„Niet zoo erg glanzend?”

„Neen.”

„Dacht ik wel. U bent niet van 't erg gepolitoerde soort.”

Ze dompelde een van zijn handen in een kommetje warm water. „'t Wordt koud, vindt u niet?”

Engelsch landschapsschoon. — De sfeer van het Engelsche landschap wordt karakteristiek weergegeven door deze opname van de omgeving der Barden Towers bij Harrogate.

O, DIE KOUSEN . . . !

houd ze langer sterk en fraai
op deze eenvoudige wijze

Hoe jammer om mooie kousen zóó gauw te laten ladderen! En zóó duur! Dikwijls is het niet de fout van de kousen, maar van de manier waarop ze gewassen worden. Zijden draden zijn teer en worden gauw beschadigd door wrijven of scherpe waschmiddelen. Dan verliezen zij de soepelheid, waardoor ze tegen rekken bestand zijn.

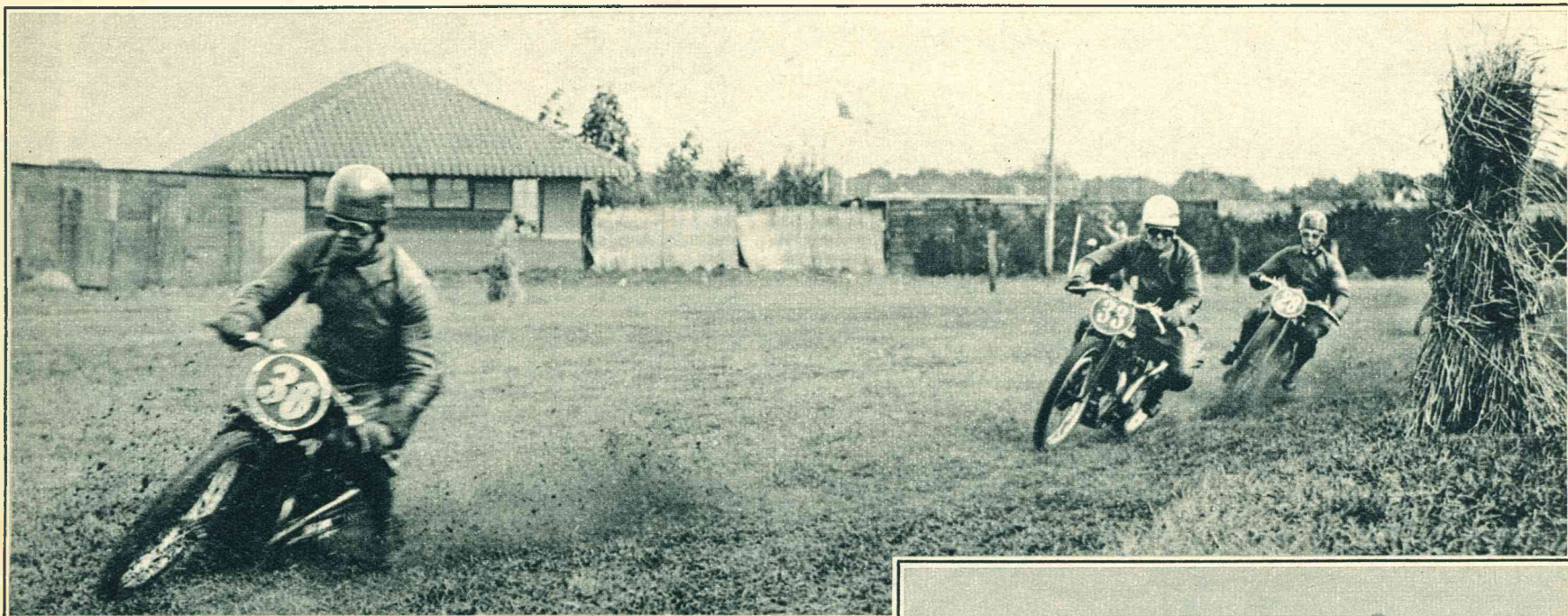
Wasch ze in een lauw Lux sopje – Zorg dat ze maanden langer meegaan en mooi blijven.

U kunt Uw kousen in Lux gerust herhaaldelijk wassen. Het is zelfs beter ze vaak te wassen dan te lang te dragen. En dit veilige wassen duurt maar twee minuten – en hoeveel langer gaan Uw kousen dan mee!

LEVER'S ZEEP MIJ. N.V. - VLAARDINGEN

LX 33-01H

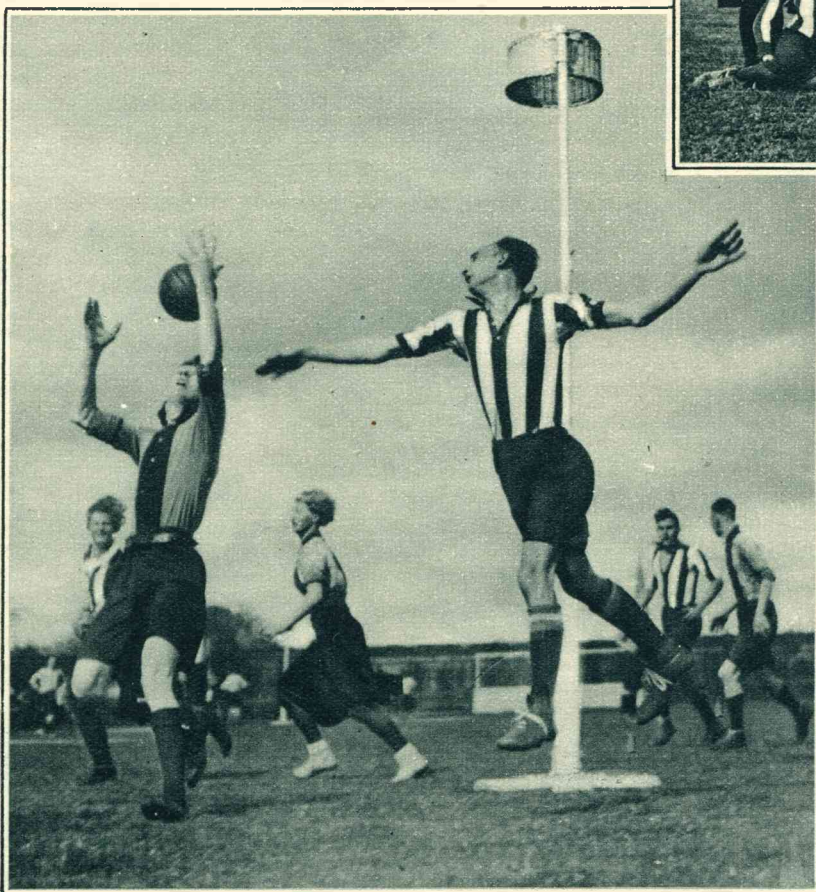

Zondag zijn op de Hilversumsche grasbaan motorsnelheidswedstrijden gehouden. Een kiekje van eenige deelnemers in de bocht. Het genaar schijnt ons niet denkbeeldig. Het zijn v.l.n.r. Jac. Schot (Rudge) G. A. de Ridder (Ariel) en A. Hartman (Motosacoche) in de senior-klasse (350 c.M.³).

SPORT VAN ZONDAG

De wedstrijd voor de promotie- en degradatie-competitie tusschen H.F.C. en Zeeburgia te Haarlem is buitengewoon spannend geweest. De Zeeburgianen gaven den H.F.C.ers uitstekend partij. Na een weifelend begin hebben zij zelfs tijdens het tweede gedeelte van den strijd het Haarlemsche doel heel sterk belegerd, doch het Amsterdamsche overwicht leidde slechts tot één doelpunt, hetgeen nog niet zoo heel erg zou zijn geweest, indien de H.F.C.ers niet onmiddellijk hierop hun tweede en het beslissende hadden gemaakt. Onverdiend kunnen wij de overwinning van H.F.C. niet noemen. Het valt ons nog steeds op dat de aanval van Zeeburgia, hoewel zeer

Een fraai spelmoment uit den korfbalwedstrijd Noord—Zuid te Haarlem. „Zwaluw, waarheen is uw vlucht?” zou men er onder kunnen plaatsen.

De beide twaalfstallen Noord en Zuid, welke elkaar Zondag te Haarlem bekampen. De Noord-Hollandsche ploeg won met 7-4. De smal gestreepten zijn de Zuid-Hollanders.

goed in het veld, zich zoo weinig schietkansen weet te scheppen.

De papieren van H.F.C. zijn door deze overwinning weer beduidend gestegen. Wel zijn er nog diverse mogelijkheden, doch dat de Haarlemsche ploeg thans heel sterke papieren heeft, is aan geen twijfel onderhevig.

Wat de promotiewedstrijden der derde-klassers betreft trekt de groote overwinning van O.V.V.O. op D.E.C. bijzonder de aandacht. De derde-klassers klopten hun tweede klasse concurrenten met niet minder dan 6—1 en dat nog wel op het terrein van D.E.C. De roodbaadjes zijn er door deze hernieuwde nederlaag slecht, heel slecht zelfs, voor komen te staan. Het ziet er naar uit dat één der derde klassers de plaats van D.E.C. in de hoogere afdeling zal gaan innemen. Of dit O.V.V.O. dan wel Hollandia zal zijn, valt moeilijk uit te maken, hoewel de Hoornsche ploeg het voordeel heeft dat ze de O.V.V.O.ers nog thuis krijgt. In dit verband herinneren wij er aan dat het eerste treffen tusschen O.V.V.O. en Hollandia in een gelijk spel is geëindigd.

In de kampioenscompetitie gist het ook weer. Daar hebben de uitslagen van Zondag j.l. voor gezorgd. Zoowel Go Ahead als Stormvogels werden geklopt. Het gevolg hiervan is dat Feijenoord zich reeds met de oorspronkelijke leiders gelijk heeft gesteld, terwijl P.S.V., dat zijn eerste overwinning behaalde, tenslotte welgeteld slechts twee punten

Het Nederlandsche hockey-elftal, dat Zondag in 'n goeden wedstrijd met Duitsland de punten deelde.

Kiekje uit den hockey-wedstrijd Nederland-Duitsland (4—4) welke Zondag j.l. in het Stadion werd gespeeld. Het Duitse doel in gevaar.

Op de Sintelbaan te Amsterdam werden Zondag een aantal handbalwedstrijden georganiseerd door „Kracht en Vlugheid.” Kiekje tijdens de finale tusschen Simson en Bato.

De Amsterdamsche Kano-club „De IJ Ster” opende Zondag het seizoen met een betrouwbaarheidsrit. De deelnemers te Buiksloot.

achterstand heeft. Heelemaal geen reden dus voor de Eindhovenaren om er erg over te tobben. Vooral Stormvogels heeft geducht gefaald. Voor de spanning zijn de resultaten van den laatsten Zondag intusschen wel zoo gunstig mogelijk geweest.

Het E.D.O.-terrein te Haarlem was Zondag het strijdpark der jaarlijksche korfbal-ontmoeting tusschen de vertegenwoordigende twaalf-tallen van Noord- en Zuid-Holland. Onder begunstiging van goed weer en fraaie terreinsomstandigheden speelde zich daar een strijd af zoo mooi en zoo enerveerend, dat het talrijk opgekomen publiek herhaaldelijk in luide en enthousiaste bijvalsbetuygingen verviel. Zelden zagen we de laatste jaren ook zulk een prachtige wedstrijd, die qua spelpeil en productiviteit zijns gelijke niet kan vinden. Met 7—4 wist de Noordelijke ploeg, waarin 10 Amsterdammers opgenomen waren, te zegevieren

en zij verdienden de overwinning ook volkomen. Het uitstekende spel van het Noordelijk dames-

door verhindering van vele aangewezen spelers danig verzwakt bleek, moest te Enschede tegen het twaalf-tal van dien naam met 6—5 het onderspit delven. Tenslotte memoreeren we nog het gelijke spel (5—5), hetwelk het A.K.B.-twaalf-tal tegen dat van den Gooischen K. B. om „De Wilde Bal” wist te bewerkstelligen, wat zeker een verdienstelijke prestatie genoemd mag worden. Het was voor de Amsterdamsche korfballers(sters) door al deze bijzondere wedstrijden dus een drukke dag.

D.E.C. verliest ook zijn tweeden degradatiewedstrijd. Ditmaal klopte O.V.V.O. de tweede klassers met niet minder dan 6—1. Kiekje uit de match op het D.E.C.-terrein, tijdens een hoekschip op het doel der thuisclub.

De promotie-wedstrijd tusschen H.F.C. en Zeeburgia (2—1) te Haarlem. Na de rust maakten de Zeeburgianen het v. d. Meulen geducht lastig. Bovenstaand spelmoment is er een beejis van.

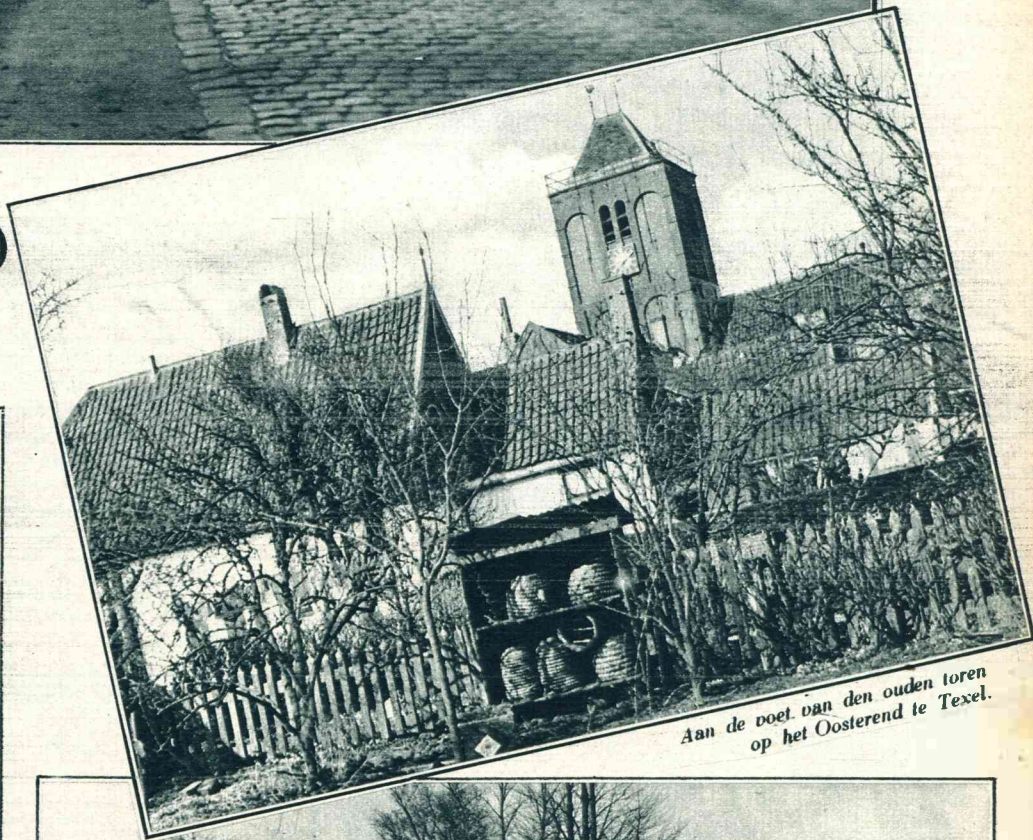

Aan het Spaarne te Haarlem.

PLAATJES UIT ONS GEBIED

De Zaanbrug is open te Zaandam.

Aan de voet van den ouden toren op het Oosterend te Texel.

In het stille Medemblik.

Steeds frisch en opgewekt.

Altijd is de heerlijke "4711" met haar sterk geconcentreerde kracht en haar frisschen, pittigen geur gereed, de zenuwen te verkwikken, geest en stemming op te wekken en te verlevendigen.

Origineele kropflesschen 1.20, 2.10, 3.10. Moderne platte flesschen 1.—, 1.75, 2.50. Zakflacons 0.50, 0.60 enz.

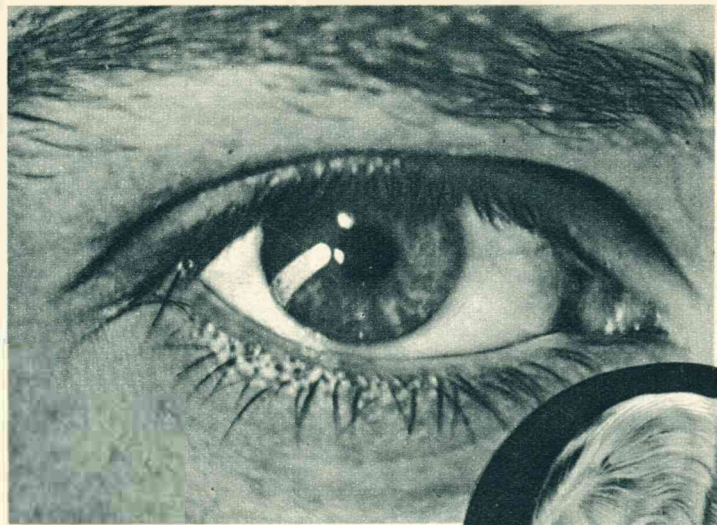
"4711" Tosca
Eau de Cologne

vereenigt de verfrisschen-
de kracht van de echte
"4711" Eau de Cologne
met den betooverenden
geur van "4711" Tosca.

Tienkante flesschen
1.60, 2.60
Zakflacons
0.45, 0.85

4711 Eau de Cologne

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 cent.

*Het
stralende oog*

weerspiegelt opgewektheid en een
open karakter — zonder glans is
het dof en mist elke uitdrukking.

Is dit niet hetzelfde bij het haar? Wanneer een schitterende glans
de ondulatie doet leven, dan verdwijnt het idee van een massieven
indruk en maakt plaats voor stralende schoonheid!

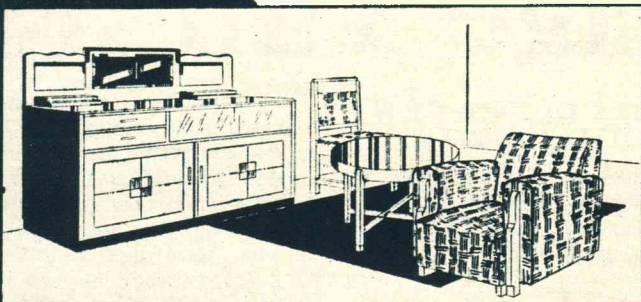
Geeft Uw haar dezen glans door een regelmatige verzorging met
Zwartkop "Haarglans", dat bij ieder pakje Zwartkop - Shampoo is
gevoegd. Zwartkop - Shampoo met "Haarglans" is verkrijgbaar in
de soorten: Maartoiooltjes, Kamillen en Lavendel.

Nieuw! Voor blondines! Zwartkop-Shampoo "Blond-Special" geeft
aan donkerblond geworden haar de natuurlijke blonde kleur terug!

ZWARTKOP-SHAMPOON
met Haarglans en Schuimbril

COMPLEET
f 185.-
f 14.- PER MAAND

ZEER SOLIDE KAMER

2 groote CLUBS en 4 STOELN, zeer zware uitvoering in
massief eiken. Prima gestoffeerd met moquette naar
keuze uit zeer moderne dessins f 135.-
1 groot modern SALONDRESSOIR, massief eiken met inge-
bouwde theevitrine en coromandel versiering, m. spiegel f 39.50
1 ronde eiken CLUBTAFEL f 12.75

Compleet voor **F 185.-**

Betaalbaar met f 3.50 p. w. of f 14.- p. m. zonder vooruitbetaling.
De onderdelen van deze kamer zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar.
WIJ LEVEREN AL ONZE MEUBELN ONDER GARANTIE.
SPREK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

WINTER

AMSTELSTR. 24, AMSTERDAM
Geopend tot 8 u. Zaterdags tot 10 u.

REGENBOOG

W Vraagt GRATIS onze monstercol-
O lectie aan, bevattende 800 kleuren
L in o.a. Zephir-, Parel-, Shetland-,
Sport-, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.
vanaf 12 ct. per 50 gram
Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

Het
openbaar
maken van
uw artikel is
open kaart spelen
met uw koopers

Het bekend maken
van uw artikel
is 'n bestaans-
voorwaarde
voor uw
zaak

**BEZOEKT
GROOT-
BRITTANNIË**

ENGLAND, SCHOTLAND, IERLAND, WALES.
Vier landen, ieder land anders, ieder heerlijk, ieder trotsch
op zijn eigen geschiedenis en ieder heet U welkom.

Brighton

Een zee stad, badende in de zon. Het meest cosmopoli-
tische van alle Engelsche baden en van Engeland zelf.
Een uur van Londen verwijderd (6 treinen per uur.)
Eerste klas toebereidselen voor herstelling en ontspan-
ning. Het beste uitgangs- en middelpunt voor de beroemde
South Downs en Weald Country.
U moet BRIGHTON bezoeken. Geïll. gekl. gratis prospec-
tus van C. S. B. Browne, Publicity Manager, Brighton.

Morecambe Bay

en het merendistrict. De mooiste 1000 vierkante mijlen van
Engeland. Werkelijke vacaties aan zee. Alle genoegens,
zooal het gebergte als de meren. Geconcentreerde schoon-
heid, buitengewone verscheidenheid. Eenig in zijn soort
in Engeland. 9 Vacantiecentra. Volledige inlichtingen door
Secretary, Town Hall, Morecambe Bay.

Southsea

is voor continentale bezoekers nooit eentonig, want hier
is kosteloos meer te zien en te doen dan in welk ander
bad van de wereld. Deze badplaats is met de stad Ports-
mouth verbonden, de meest op den voorgrond tredende
oorlogshaven van de wereld. Uitstekende gratis gids en alle
inlichtingen door de Secretary, Enquiry Bureau, Southsea.

Inlichtingen betr. reizen naar de Britsche Eilanden,
een zakkalender der gebeurtenissen en andere
brochures zijn aan alle reisbureaux verkrijgbaar.

Reist 's nachts via HOEK VAN HOLLAND en overdag via
VLISSINGEN. Inlichtingen en prospectus betreffende
GOEDKOOPE RETOURS bij de Reisbureaux en de
Stoomvaart-Maatschappij „Zeeland" te VLISSINGEN.

PUROL geneest en verfraait de huid

Een grootsch panorama spreidt zich uit voor den toerist, wanneer hij de bocht bereikt heeft in de Tatoosh trail, een der bekende routes door het Rainier National Park in den staat Washington.

De Bloemvoetige van Thaïs

Bloedrood ging de maan op boven de bergen van Thaïs. De zwakke wind huiverde door de theetuinen en voerde 't ondefinieerbaar aroma mee van de jonge wijnranken van Laos. Aan den voet van den heuvel, waartegen de prachtige pagode van Ts'z-an is gebouwd, stond het landhuis van George Craighton, den Engelschen administrateur van de theebouwmaatschappij.

Craighton, een krachtig gebouwd man van veertigjarigen leeftijd, lag in de open voorgalerij in een ligstoel. Naast hem stond een koperen vuurn, met een malekieten potje goudkleurige opiumsiroop. In zijn bevende hand hield hij de langgesteelde pijp, waaruit de Chineezee gewoon zijn de opium te rooken.

Craighton's benevelde blik rustte op het koperen dak van de pagode van Ts'z-an. Hij leefde nog niet in den geluksroes, die den geest verplaatst naar de Stad van Jade, den bedrieglijken Chineeschen hemel, waarvan de aanschouwing ziel en zinnen tegelijk verrukt.

De opiumsiroop pruttelde en vanuit den tuin klonk het schuifelen van de ongevaarlijke groene boomslang. Volmaakt rustig en vredig lag daar het landschap, sluimerend China, met zijn ondoordringelijke geheimen en liefelijke droomen.

De schier bovenaardsche stilte werd plotseling verbroken door een schor gekreun. Met een wilden blik van angst keek Craighton om zich heen of soms iemand hem gehoord had. De voorgalerij lag vol geheimzinnige schaduwen. Zij vielen op hem aan als een wilde horde spookbeelden en dreigden hem krankzinnig te maken van angst.

Er was maar een middel om aan die verschrikkelijke obsessie te ontkomen: de pijp. Craighton bracht haar haastig aan den mond. Den zwarten smook diep inhaleerend, zoog hij haar in twee trekken leeg. De uitwerking liet zich terstond gelden. Zijn armen vielen slap langs den ligstoel, zijn hoofd zonk achterover en de oogleden werden als met lood bezwaard. Om zijn mond gleed een

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

glimlach weg en terwijl hij diep en rustig ademhaalde, vlood zijn geest naar het ijle gebied der verbeelding, waarin de heerlijkheden van de Stad van Jade de ziel doen huiveren van ontroering.

Craighton werd midden in den nacht gewekt door een fluweelzachte aanraking van zijn lippen. Met een diepen zucht opende hij de oogen. Voor hem stond een Laosmeisje, het verrukkelijkste schepseltje dat hij ooit aanschouwd had. Haar ranke gestalte was gehuld in een overkleed van hemelsblauwe zijde, waarop drakenkoppen en pelikanen geborduurd waren. In haar okerkleurig kindergezigtje stonden een paar oogen als violen en om haar half geopende rozen-lippen lag de verlokking der verwachtingen.

Haar stem klonk zacht en melodius als het fluisteren van den wind door de theetuinen.

„Sta op, kom mee, mijn lief.”

Craighton kwam met een diepen zucht tot zichzelf. „Wie zijt gij?” vroeg hij verrukt.

„Ik ben de Bloemvoetige van Thaïs, van het land tusschen de Mekong en de Songka,” antwoordde het meisje met een betooverenden glimlach.

Craighton huiverde van ontroering. „De Bloemvoetige van Thaïs, uw naam is schoon als gijzelf,” fluisterde hij.

Het Laosmeisje lachte en klapte in de handen. „Kom, mijn lief,” verzocht zij nogmaals. „Ik ben van verre gekomen om u te halen.”

„Waarheen, o, Bloemvoetige?” vroeg Craighton opgetogen.

„Naar de Stad van Jade, mijn lief.”

Een nimmer gekend geluksgevoel maakte Craighton sprakeloos. Maar zijn oogen beleden een duidelijke taal. Het Laosmeisje lachte hem toe en nam hem met een kinderlijk gebaar bij de hand.

„Kom, wij moeten ons haasten; voor de zon zich achter de bergen van Thaïs verheft, moeten wij onze bestemming hebben bereikt.”

De aanraking van haar hand bewerkte een wonder. Als een stroom vuur vloede de wil tot handelen in Craighton terug. Hij stond op en wankelde de voorgalerij uit. Het Laosmeisje ging naast hem, licht zwevend als een vlinder op den adem van den wind. Zij voerde hem de theetuinen door, langs de pai-fang van Ts'z-an en den weg op, die naar Miao Tsjek leidt.

Al dien tijd sprak zij geen woord. Maar in den blik waarmee zij Craighton aanzag lag een zoo heerlijke belofte, dat hij haar in vervoering bleef volgen en niet lette op den weg, dien hij ging. Die wonderlijke tocht door den Chineeschen nacht duurde langer dan een uur. Er was geen levend wezen op den weg te bekennen en de eenige geluiden waren die van Craighton's zware voetstappen en van zijn korte, stootende ademhaling.

Zij gingen eenige kleine huisjes voorbij. De Bloemvoetige stond plotseling stil.

„Hier zullen we even rusten,” fluisterde zij Craighton toe.

Craighton keek om zich heen. Zij waren op het kerkhof van Miao Tsjek, op het gedeelte dat voor de Europeanen is bestemd. Huiverend van angst kromp hij in elkaar.

„Waarom . . . waarom, o, Bloemvoetige?” vroeg hij stamelend.

Het Laosmeisje lachte niet meer. „Om bereid te zijn voor de Stad van Jade, mijn lief,” antwoordde zij ernstig.

Willoos liet Craighton zich meevoeren. Zij traden tusschen de graven door, tot voor een zwart granieten zerk met een gouden inscriptie. Craighton staarde er naar met een paar oogen vol angst, maar voor de Bloemvoetige scheen deze plaats niets afschrikwekkends te hebben. Zij wees naar de inscriptie en keek Craighton vriendelijk aan.

„Lees,” verzocht zij hem.

Er lag een klank in haar stem, die geen tegenspraak duldde. Craighton wilde weigeren, maar machtiger dan zijn wil was de dwang, die van haar violen-oogen scheen uit te stralen. Craighton keek zelfs niet naar de inscriptie. Maar nochtans vertolkte hij haar letterlijk.

„Hier rust John William Milton, in leven administrateur van de Sikiang Theebouw Maatschappij. Geboren 17 Januari 1890 te Leicester (Engeland), gestorven te Miao Tsjek, 14 Mei 1932. Hij ruste in vrede.”

Craighton's stem klonk schor en gebroken. De Bloemvoetige knikte en keek hem peinzend aan.

„Hij werd vermoord,” sprak zij langzaam.

Craighton huiverde en hief afwerend de handen op. „Ja, hij werd vermoord,” stamelde hij.

„Hij was uw vriend,” hernam de Bloemvoetige.

„Ja, eens was hij mijn vriend,” beaamde Craighton heesch.

De Bloemvoetige lachte schril. Zij begon te spreken, met zachte, monotone stem, als zei ze een van buiten geleerd lesje op. In haar oogen lag een peinzend licht en haar rozevingerige poppenhandjes lagen gevouwen in haar schoot. Craighton luisterde toe. Zijn gelaat was verstart van ontzetting, zijn lippen beefden en in zijn oogen blonk de waanzin. Zijn handen waren naar zijn keel geheven, alsof hij den worgenden greep, waarmee hij zich bedreigd voelde, wilde afweren.

„Op den noodlottigen avond, die de laatste van zijn leven zou zijn, bracht hij u een bezoek, nietwaar?”

„Ja,” antwoordde Craighton met gesmoorde stem.

„Hij zette zich met u in de voorgalerij,” ging de Bloemvoetige voort. „Hij was zeer ernstig gestemd en u was ongerust. Uw vriend bracht boeken mee en eenige papieren, die hij u stuk voor stuk toonde. U was doodelijk bleek, hij had u betrappt op knoeierijen. U ontkende heftig, maar toch viel u tenslotte door de mand. Na de bekentenis vroeg u hem alles te verzwijgen, maar daar wilde uw vriend niet van hooren. Hij weigerde medeplichtig te zijn aan het bedrog, waardoor de Theebouw-maatschappij voor belangrijke bedragen benadeeld was. Hij weigerde pertinent, nietwaar, hoewel u smeekte, vloekte en dreigde?”

Craighton kreunde. „Ja, hij weigerde,” stemde hij toe.

„Hij weigerde en haalde zich daarmee uw wraak op den hals. Samen verliet ge de voorgalerij. Het was avond en de maangod stond nog niet aan den hemel. In de theetuinen was het donker en gij vond slechts tastend uw weg. Twistend en vloekend bereikte u den weg naar Miao Tsjek. Daar zei uw vriend dat hij den weg verder wel alleen zou vinden. U vroeg hem voor de laatste maal de zaak te laten rusten en toen hij weigerde... toen hij weigerde...”

Craighton sloeg met de handen van zich af. „Ja, het mes...” zei hij sidderend.

De Bloemvoetige knikte. „Een moord,” sprak zij met sombere stem. „U droeg uw dooden vriend door de rijstvelden naar Miao Tsjek en wierp hem daar in zijn theetuin neer. De boeken nam u mee en vervalschte ze, zoodat alle bedriegerijen verborgen bleven.”

Het Laosmeisje zweeg. Craighton was door zijn knieën gezakt en lag voorover op de zerk. De wind fluisterde door de bladeren van den treuresch en heel in de verte kraaide een haan. Craighton kreunde en wrong zich in wanhoop de handen.

„Het is alles zooals gij gezegd hebt, Bloemvoetige,” steunde hij.

De Bloemvoetige raakte even zijn hand aan. „Na dien noodlottigen avond was het met uw rust gedaan,” hernam zij zacht. „De wroeging ontnam u alle levensvreugde en uw vriend vervolgde u zelfs tot in den slaap. Het leven werd een last en om dien te kunnen dragen, zocht gij sterkte in den zwarten smook. Maar de droomen die de ziel ontroeren hebben maar een kort en vluchtig bestaan. Zij zijn als schoone vlinders, die een oogenblik om ons heen dartelen, opdat wij ons in hen zouden verlustigen en die dan vluchten om te sterven. Na den droom volgt altijd het ontwaken, een vreeselijk ontwaken...”

„Ja, een vreeselijk ontwaken,” stemde Craighton bevend toe.

De Bloemvoetige rees plotseling op. Zij raakte Craighton's hoofd aan en wenkte hem op te staan. „Kom, ik zal u den weg wijzen.”

„Waarheen... waarheen?” vroeg Craighton toonloos.

„Naar de Stad van Jade, mijn lief. Naar het land van vrede en rust, waar de stem van het geweten niet langer verwijt en aanklaagt.”

Als door een veer bewogen, sprong Craighton overeind. „Waar... waar is dat land?” hijgde hij.

„Kom met mij mee, ik zal u geleiden,” antwoordde de Bloemvoetige.

Craighton deed een pas naar haar toe en strekte zijn hand naar haar uit. Maar het schoone Laosmeisje week terug.

„Ik zal u voorgaan, volg me,” sprak zij vriendelijk.

Craighton wankelde tusschen de graven door het kerkhof af. De Bloemvoetige ging voor hem uit, den weg op naar Miao Tsjek. Zij gingen de kleine huisjes van het dorp langs en kwamen op den grooten weg naar Sian-king. De koele nachtwind streek Craighton langs de verhitte slapen en deed hem huiveren van kou. Hij verloor de Bloemvoetige geen moment uit het oog. Herhaaldelijk trachtte hij de twee of drie passen, die hen van elkander scheidden, in te halen, doch telkens ontglipte zij hem weer.

Heel ver in het Oosten brak aarzelend de dageraad door. De bergen van Thaïs verborgen hun toppen in nevels, die als vochtige watten van den hemel neerhingen. Hier en daar kraaide een haan en in de tuinen begonnen de geiten te blaten.

Het land ontwaakte. Er vertoonden zich menschen, die verbaasd bleven staan. Hun ondoorgrondelijke oogen staarden den blanke heer na, die huiverend en hijgend den grooten weg naar Sian-king afsnelde.

Craighton bemerkte niets van het opzien dat hij verwekte. Voor hem uit zweefde de Bloemvoetige van Thaïs, die beloofd had hem naar het land van vrede en rust te brengen. Zijn koortsachtige oogen hielden haar vast als magneten en de vermoedheid niet tellend, ging hij hijgend en kreunend voort.

Hij passeerde de eerste huisjes en huizen van Sian-king. Kleine Chineesche woningen en Europeesche handelgebouwen. Ricksha-koetsiers riepen den blanken heer aan, maar hij hoorde hen niet. Europeanen keken hem na, maar hij zag hen niet. Sommigen van hen traden hem in den weg, maar met een onverwachten sprong ontglipte hij hun. Hij had alleen oog voor de Bloemvoetige schoone, die voor hem uitging en die door niemand anders scheen te worden opgemerkt.

De Bloemvoetige snelde de hoofdstraat in, gelegen in het hartje van de stad. Zij ging op een der grootste gebouwen toe. Aan den gevel was een koperen schild bevestigd, met de woorden: „Britsch Vice-consulaat”. Op de stoep keerde zij zich even om.

„Kom,” wenkte zij met haar liefsten glimlach.

Craighton strakte de armen uit. „Ik kom,” hijgde hij.

De Bloemvoetige zweefde voor hem uit de trap op en gleed een deur binnen. Craighton volgde haar. Hij betrad een luxueus ingericht vertrek. Verward keek hij rond. De Bloemvoetige was er niet, maar aan een schrijftafel zat een man van middelbaren leeftijd. Het zweet gutste Craighton van het gelaat. Zijn borst ging hijgend op en neer,

Aan den Nisqually-gletscher, den geheimzinnigen, traag benevgenden stroom van ijs in 't Rainier National Park, dat een der imposantste natuurgebieden van Noord-Amerika is

in zijn oogen lag een krankzinnige uitdrukking en hij sidderde tot in zijn vingertoppen.

De man achter de schrijftafel stond hoogst verbaasd op.

„Mister Craighton... wat scheelt u?” vroeg hij verschrikt.

Craighton wankelde. „Ik zoek... waar is de Bloemvoetige van Thaïs?” stamelde hij.

„De Bloemvoetige van Thaïs?” herhaalde de Engelsche ambtenaar verbijsterd.

Craighton kreunde. „Zij ging mij voor tot hier, Sir. Zij beloofde mij de Stad van Jade te wijzen, het land van vrede en rust. Milton, die vermoord werd...”

Hij zweeg plotseling en in de oogen van den ambtenaar kwam een hoogst gespannen uitdrukking.

„Ja, wat is er met Milton?” vroeg hij haastig.

Craighton slikte en slikte nog eens. „De Bloemvoetige van Thaïs heeft den dader ontdekt: ik was het die Milton vermoordde...” antwoordde hij schor.

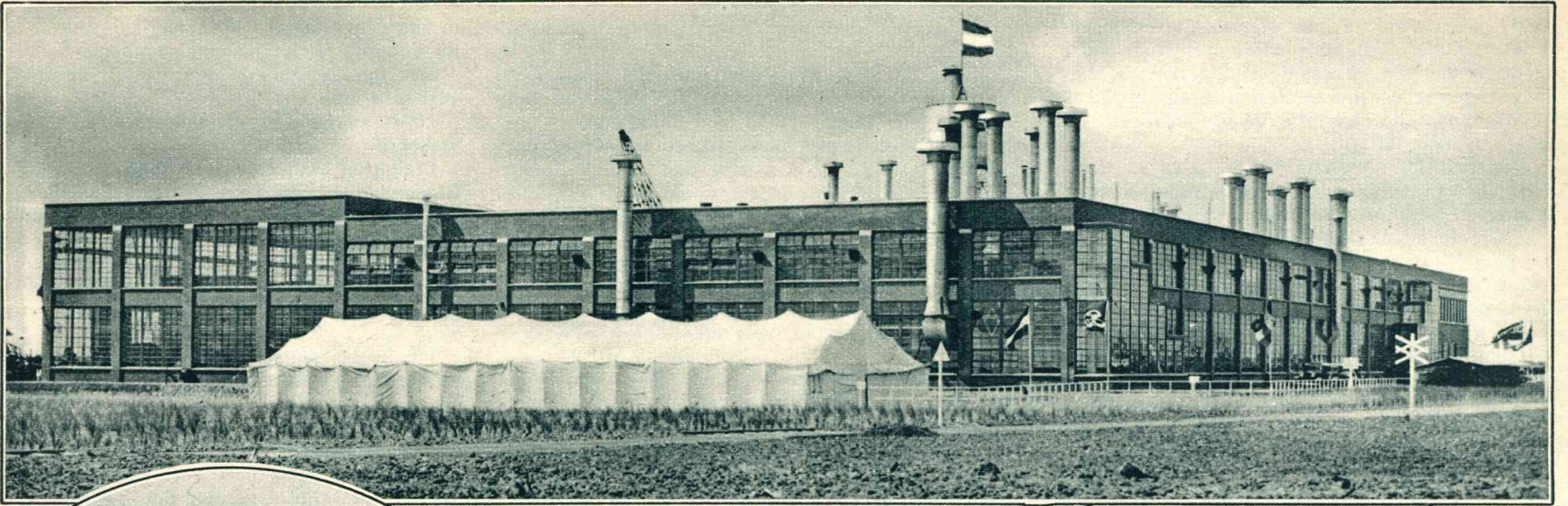
Hij keek met een wilden blik het vertrek rond en terwijl de ambtenaar hem sprakeloos van schrik bleef aanstaren, zakte Craighton door zijn knieën en viel in zwijm.

„Wat beteekende toch eigenlijk die waanzinnige praat over de Bloemvoetige van Thaïs, dokter?” vroeg de ambtenaar een week later aan den psychiater, onder wiens toezicht Craighton naar een krankzinnigengesticht was overgebracht.

De psychiater haalde de schouders op. „Wartaal, Sir. De Bloemvoetige Laosmeisjes van Thaïs bevolken de droomwereld van de Chineesche opiumschuivers. Hij heeft een gewone hallucinatie gehad. Alles wat hij vertelde van zijn tocht naar Miao Tsjek en van het gesprek op het kerkhof, komt uit zijn verbeelding voort. Het was inderdaad zijn wroeging die hem hierheen dreef, zijn verontrust geweten zei hem dat hij na de bekentenis van zijn misdaad den vrede terug zou vinden.”

De dokter trok even aan zijn sigaar en besloot: „Hij heeft nu vrede en rust gevonden. Chronische opiumvergiftiging is een wonderlijk iets, voorloopig blijft hij in den geluksroes leven. Want in Craighton's gekrenkte verbeelding wijkt de Bloemvoetige van Thaïs geen oogenblik meer van zijn zijde.”

Voor de opening der nieuwe Fordfabrieken te Amsterdam bestond veel belangstelling uit de kringen van handel en industrie. Ook het Gemeentebestuur was aanwezig. Een overzicht van het gebouwencomplex. Architect is de heer Jan Kuyt.

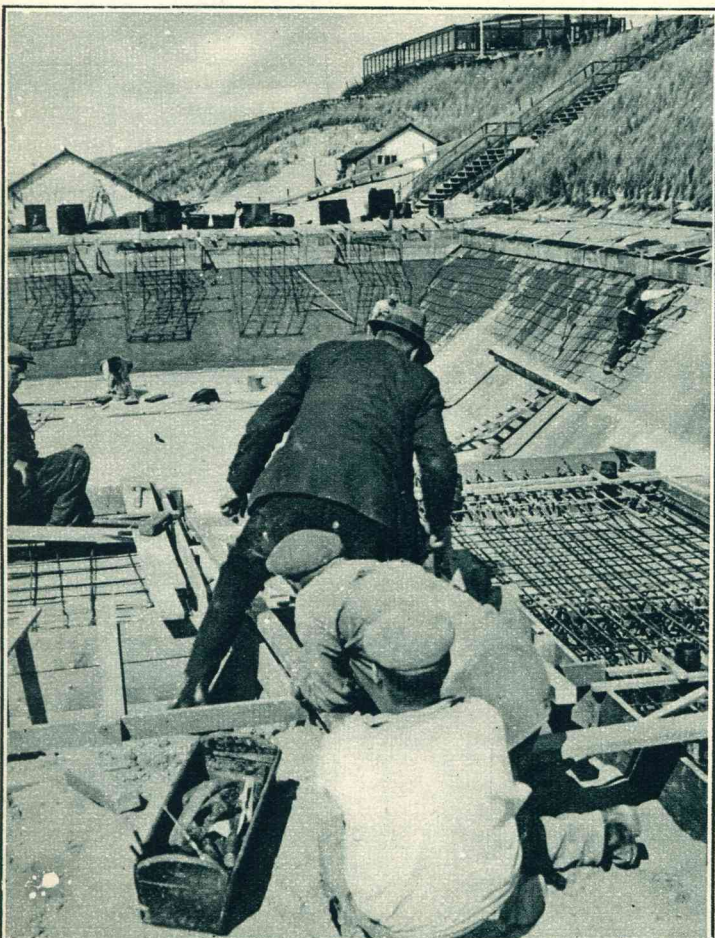

LAATSTE NIEUWS

Voor de genoodigden werd het proefrijden van een wagen gedemonstreerd. De wagen moet met twee wielen over een helling van 20 graden rijden.

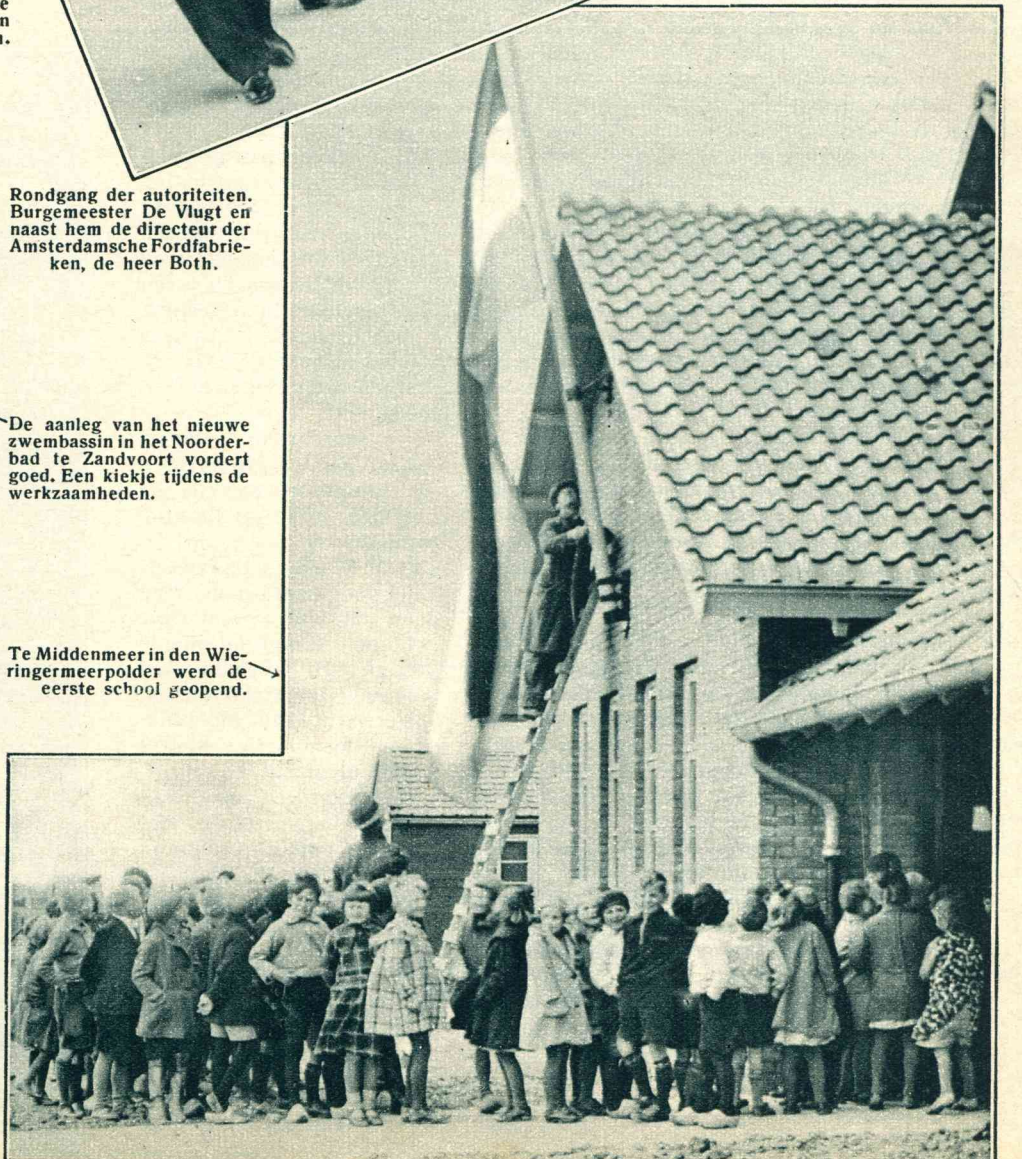

Rondgang der autoriteiten. Burgemeester De Vlugt en naast hem de directeur der Amsterdamsche Fordfabrieken, de heer Both.

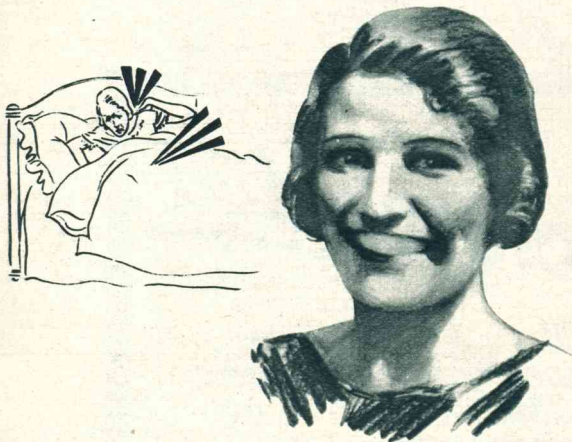
De aanleg van het nieuwe zwembassin in het Noorderbad te Zandvoort vordert goed. Een kiekje tijdens de werkzaamheden.

Te Middenmeer in den Wieringermeerpolder werd de eerste school geopend.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Knieën als versteend...

Vrouw die 10 jaar reumaflek had, loopt nu gemakkelijk 6 K.M.!

„Sinds ik hier kwam uit Engeland, nu 10 jaar geleden,” schrijft ons een vrouw, „heb ik vreeselijke reumaflek gehad. Ik heb veel moeten liggen en eindeloos geld eraan besteed. Ik kocht medicijnen, waschmiddelen, smeersels en allerlei preparaten, tot ik er genoeg van had. Ik hoorde zoo vaak van Kruschen Salts, dat ik dacht: laat ik dat eens probeeren. In dien tijd waren mijn knieën zoo stijf geworden, alsof ze versteend waren. Ik was werkelijk wanhopig, want ik voorzag dat het niet lang meer zou duren, of ik zou me heelmaal niet meer kunnen bewegen en dat maakte me zoo treurig. Welnu, ik kocht een flacon Kruschen Salts en nam elken ochtend een theelepeltje vol. Toen de flacon op was, zei ik: Och, het is hetzelfde als al het andere; ik ben niets beter. Maar mijn man zei: „Doorzetten. Probeer nog eens een flacon. Geef het den tijd op je bloed in te werken.”

Wel, toen kocht ik nog een flacon en voordat die op was, waren mijn knieën niet meer zoo stijf. Ik kon het zelf nauwelijks gelooven, toen ik weer kon bukken en opkomen zonder hulp. Ik was er zoo blij over. Ik ging door met Kruschen

en werkelijk, ik ben dezelfde vrouw niet meer. Onlangs liep ik 6 K.M. en voelde me best, terwijl ik vroeger nauwelijks door de kamers kon loopen. Mijn man is den heelen winter zonder werk geweest, maar ik moet mijn Kruschen hebben, voordat ik geld aan mijn eten besteed. Het is te belangrijk dat men gezond is en goed kan loopen. Ik voelde me verplicht u dit alles te vertellen, opdat het ook anderen goed kan doen. Mevr. E. A.”

Wat hoeft er nog meer gezegd te worden om andere lijdens te overtuigen? Het beste is, probeer Kruschen zelf eens.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Gevonden in Tandaanslag....

bacteriën die bederf veroorzaken!

Om het bederf der tanden te bestrijden moet den tandaanslag dagelijks verwijderd worden, echter zonder de tanden te beschadigen.

Dit vindt de geleerde, wanneer hij den tandaanslag analyseert Lactobacillen - bacteriën, die lactische zuren voortbrengen, die het glazuur oplossen en de tanden verwoesten.

De onderzoekingen zijn geëindigd. Thans heeft de wetenschap een eind gemaakt aan tandbederf. Een bacterie, bekend als Lactobacil, bevindt zich in tandaanslag: voedt zich met microbische voedseldeeltjes en scheidt een zuur af, dat glazuur aantast.

Wat moet men hertegen doen?

Om deze bacteriën te bestrijden, moet den aanslag verwijderd worden. Deze hecht zich hardnekkig vast, daarom kan gewoon borstelen hem niet verwijderen. Bovendien absorbeert tandaanslag kleurbestanddeelen.

Het verwijderen van den tandaanslag is altijd het voornaamste streven van Pepsodent geweest. Men heeft een materiaal ontdekt, dat verschillende voordelen biedt. Het verschil tusschen Pepsodent en andere pasta's is dan ook hemelsbreed. Het nieuwe materiaal is zonder weerga: het vertraagt de vorming van nieuwen aanslag, omdat het de tanden zóó polijst, dat de aanslag zich onmogelijk meer vast kan hechten, terwijl de tanden blinkend wit worden.

Het nieuwe materiaal is 2 maal zoo zacht als welke in andere tandpasta's worden gebruikt. Bovendien is het onschadelijk, maar bedenkt, dat het uitsluitend in Pepsodent verwerkt wordt. Vergeet dit vooral niet als U enkele centen wilt besparen door het kopen van een goedkope pasta.

Pepsodent

De Tandpasta die den aanslag verwijderd.

Groote tube f 0.75, dubbele tube f 1.25.

4051

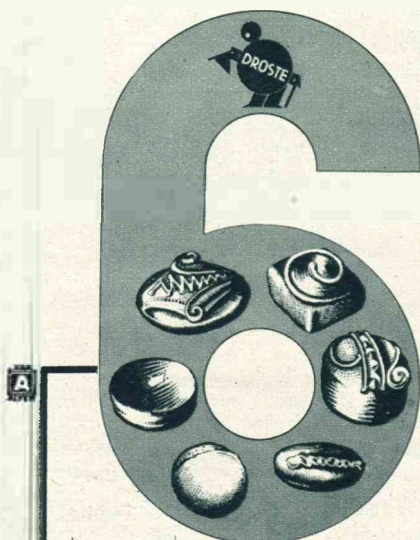
In de diepdoor-
dringende
werking
ligt de
waarde!

Huidverzorging onder de huid,

dat is de moderne huidverzorging! Ook U kunt de huid van onderaf vernieuwen, stevig maken en verjongen, als U de huid beslist vaak met Crème Mouson inwrijft. Alleen Crème Mouson dringt zoo diep in de poriën van de huid, dat zij haar diepste celweefsel bij den opbouw en bij het spannen kan ondersteunen. Crème Mouson is er niet mede tevreden alleen de huidoppervlakte in te vetten, maar wordt geheel en al door het huidweefsel geabsorbeerd. Zij maakt de huid zoo zacht als zijde, frisch en gezond, zonder een onaangename vetglans daarop achter te laten.

CRÈME MOUSON

Zes nieuwe Droste bonbons!

Tegen zeer aantrekkelijken prijs: 35 en 40 cts. per ons, kunt U nu onderstaande nieuwe Droste-Bonbons verkrijgen:

PIKANTAS MAROCANA'S PÂTE FOURRÉE PALETS D'OR DROSTE'S TRUFFELS CARANGETTES

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

* Let er echter op, dat U voor den door U betaalden Droste-prijs, ook Droste-Kwaliteit ontvangt. De naam Droste staat op elke bonbon.

monsters met bridgebloc tegen inzending van deze advertentie of op aanvraag met opgave van het blad aan: A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V. Rotterdam.

Ambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

Anusol

In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland: OSKAR KOCH Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26 496

BOOM'SAAMBEIENZALFBOOM'S

Aambeien
In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**. Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

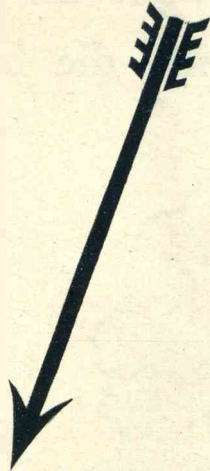
BOOM'SAAMBEIENZALFBOOM'S

Het badcostuum verraadt het figuur

Van den winter ging het nog, maar als het badseizoen begint, zal het badcostuum onbarmhartig het figuur verraden! — Wordt slank met Facil zonder het minste gevaar.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

DE UITSLAG van onze prijsvraag:

Wim en Ans op de huwelijksreis

Tot onze spijt moeten wij den deelnemers aan onze prijsvraag mededeelen, dat wij door het tijdroovend sorteeren van de binnengekomen antwoorden nog niet in staat zijn den uitslag en de namen der prijswinnaars bekend te maken.

In het volgend nummer hopen wij zeker hiermede voor den dag te komen.

DE DIRECTIE

VAN PAASCH TOT PINKSTER

Schoonmaaktijd

*Wat een heerlijk idee,
200'n groote schoonmaak.
Alles weer frisch en vernieuwd!
Doe nu als 200-
vele anderen en ga voor:*

**TAPYTEN
GORDYNEN
LINOLEUMS**

naar de grootste speciaalzaak

De Tijdgeest

III. G. OUDKERK
BILDERDYKSTRAAT 77-85 AMSTERDAM.

Het schilderachtige Klostersdal in Graubünderland.